

EDUARDAS MIEŽELAITIS

DVEJETUKĄ
GAVAU

DVEJETUKA

GAVAU

1971

EDUARDAS MIEŽELAITIS

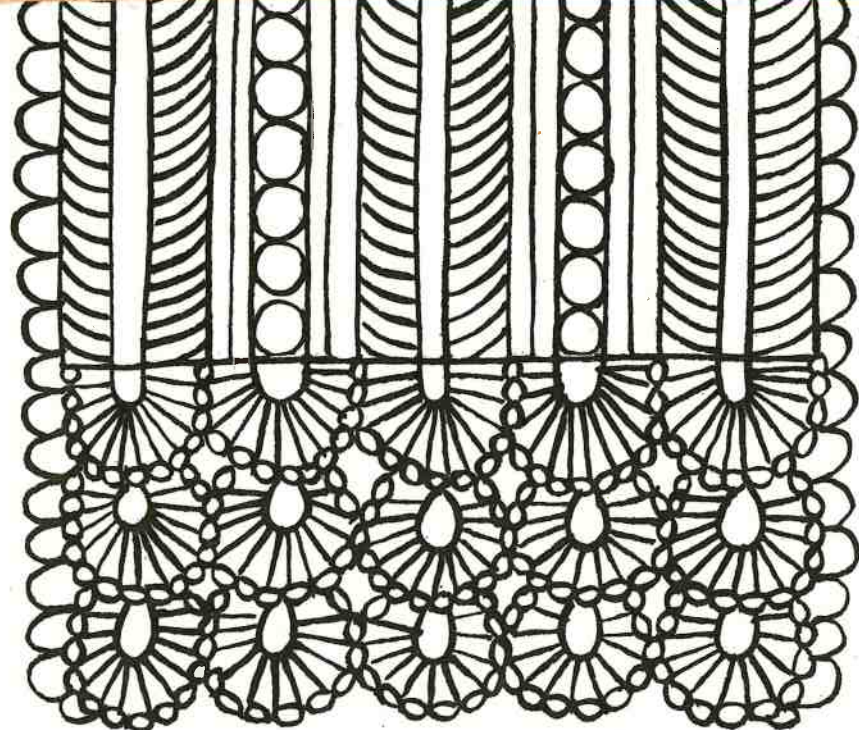
DVEJETUKĄ GAVAU

ILIUSTRAVO
ZOSĖ VASILENKAITĖ

The image features a decorative border. The top and middle sections consist of vertical stripes, some solid and some filled with a series of curved lines. The bottom section is a complex, lace-like pattern with a scalloped edge. In the center of the page is a solid orange rectangle containing the text.

ZUIKIS
PUIKIS

Šimtas zuikių
Susirinko —
Net žalia
Girelė linko.

Pakalbėję,
Pasitarę,
Jie mokyklą
Atidarė.

Ir zuikienė
Nuo Vyžūnų
Leido mokslan
Savo sūnų.

Zuikė
Triūsė,
Maudė,
Prašė
Ilgaūsį
Ilgausį.

Siuvo kelnes
Ir liemenę,
O liemenėje
Kišenę.

Kepuraitę
Jam uždėjo,
Į mokyklą
Palydėjo.

Jis — kuprinę
Ant pečių
Ir nurūko
Takučiu.

Bėga zuikis..
Žydi gėlės.
Čiulba ulba
Volungėlės.

— Argi oras
Ne puikus?
Bėgtum
Lėktum
Į laukus.

— Neviliokit,
Nevalia. —

Ir nukūrė
Pievele.

Pabėgiojęs
Atsidūsta.
Mato
Didelį
Kopūstą.

— Oi broleli
Ilgaūsi,
Kaipgi tu
Nevalgęs
Būsi? —

Zuikis lapą
Nusilaužė,
Nusilaužė
Ir sugraužė.

Prisivalgęs
Zuikis sėdi.
Gera būtų
Pailsėti.

Ir zuikutis
Mikliai
Dumia

Pamiegoti
Į pakrūmę.

Šildė,
Kaifino
Saulutė.
O pavėsy
Zuikis
Pūtė.

Zuikis puikis
Tol miegojo,
Kol Sargiukas
Am. sulojo.

Zuikis — strykt —
Akis pramerkė
Ir pamatė
Piktą Sargį.

Zuikis spruko
Nuo Sargiuko
Ir kad rūko,
Tai nurūko.

Pabėgėjęs
Dar truputį,
Mato —
Atslenka
Laputė.

— Sveikas, zuikil
Kur bėgioji?
Gal pašoksim
Klumpakojį?

— Neturiu aš
Laiko, sese,
Nes einu
Į pirmą klasę.

— Valandėlę
Patrepsėsi
Ir į klasę
Dar suspėsi.

— Lape snape,
Nevilioki.
Ar tu moki
Zuikių šokį?

— Šen, zuikutė,
Mes pašoksim,
Patrepsėsim
Ir išmoksim.

— Tebūnie
Kaip tu
Sakai:
Gal pažaiskim
Neilgai. —

Pasikvietę
Senį ežį,
Griežt
Armonika
Paprashė.

Juodas varnas
Dūdą pūtė.
Smuiką čirpino
Lakštutė.

Pilkas vilkas
Būgną mušė,
Net giružė
Ošė, ūžė.

Zuikis šoko,
Ūsą raitė.
Šoko, trypė
Laputaitė.

Šoko, trypė,
Op-op-op,
Mato —
Saulė
Vakarop...

Dumia zuikis
Iš lankos,
Neišmokęs
Pamokos.

Kitą rytą
Jis pirmasis
Jau sukiojosi
Prie klasės.

Pamokas
Išmokę
Puikiai,
Susirinko
Klasėj
Zuikiai.

Sėdi klasėje
Po du,
Rašo zuikiai
Be klaidų.

Susigūžęs
Zuikis sėdi.
Gal nekvies
Atsakinėti?

Jis kamputy
Susiriečia.
Mokytojas
Jį pakviečia.

— Paskaityki,
Ilgausi,
Apie žvirblį
Ir kaliausę. —

Zuikis puikis
Net iškaito,
Kad knygelės
Nepaskaito.

Visą dieną
Vakar šoko
Ir skaityti
Neišmoko.

— Zuiki puiki,
Skelfanosi,
Pasimokyk,
Tai žinosi. —

Mokytojas
Raito,
Suka
Zuikiui
Puikiui
Dvejetuką.

Žiūri zuikis
Į dienyką
Ir galvelę
Panarina.

Sėda jis
Į savo vietą.
Ašarėlė
Ūsais rieda.

Daug zuikučių,
Daug mažų
Juokias:
— Zuiki,
Negražul.. —

Zuikis puikis
Bus kitoks:

Nesimokęs
Jis nešoks.

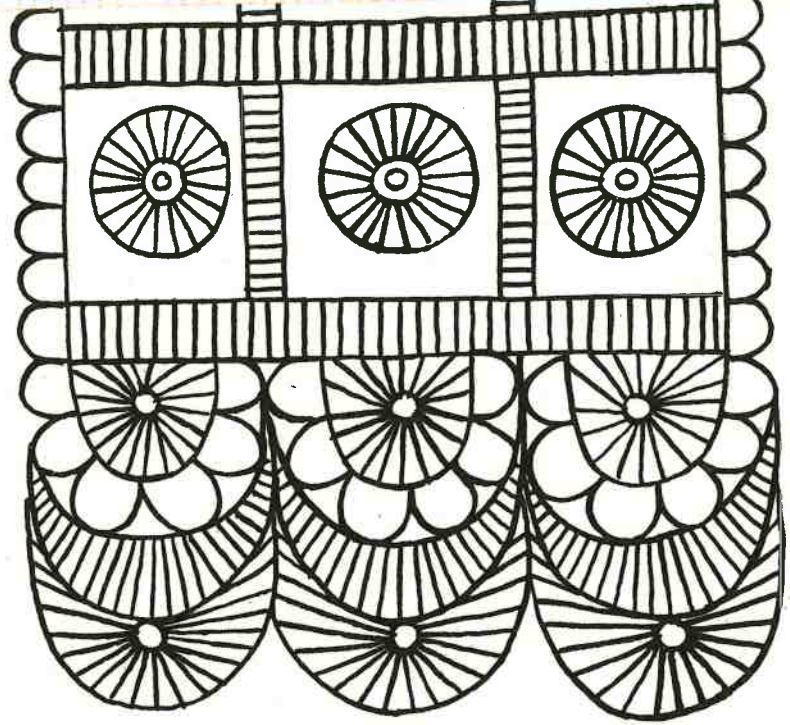
Tėtis bus
Patenkintas
Zuikio puikio
Penketais.

Zuikių klasėj
Aš lankiausi
Ir mačiau ten
Ilgausį.

Zuikis
Mokosi
Gerai

Pasakyk, kaip tu darai?

EINA SAULÈ
PER PASAULÌ

Keliavo kartą brolis
Su savo sesute —
Pavasaris jaunuolis
Su jauna saulute.

Rankutėm susikibę,
Keliavo jie lauku.
Sutiko jie daugybę
Labai gerų draugų.

Sutiko kiškį piškį.
Jis prašo paramos:
— Pavasari, sugrįžki,
Apginki nuo žiemos. —

Gegutė jau miškely
Dėkoja — o ku-kū! —
Už žaliąjį laiškėlį,
Jai atsiųstą laiku.

Pamatė vieversėlį,
O jis — ir čir, ir vir,
Padėk, pavasarėli,
Pusrytėlius išvirt.

Pamatė kuprį ežį
Atsiritant keliu,
Jis pūkšdamas paprašė
Saldinių obuolių.

Ir skuba jų mažieji
 Bičiuliai tekini:
 — Kur, saule, vaikštinėj?
 Visi mes alkani. —

Apspito juos medeliai
 Su ašara aky.
 Ir skundžiasi, bedaliai:
 — O mes nuogi pliki.

Nuplyšo drabužėliai,
 Ir dėvim, kas paklius.
 Pasiūk, saulute, vėlei
 Žalius drabužėlius. —

Balti beržai subėgo,
 Išskėtę šakeles:
 — Atmerk ir mums iš miego
 Žaliąsias akeles. —

Visi peržiem sušalę,
 Išalkę ir drebą...
 — Užkursime ugnelę,
 Išvirs skani sriuba. —

Saulutė tuoj užkūrė
 Ugnelę pagiry.
 Ji gerą širdį turi
 Ir ji labai tauri.

Nuo debesio, nuo aukšto,
 Nukėlė puodelius
 Ir maišo aukso šaukštu
 Žvėrių pusrytėlius.

Pietys ugnelę pusto.
 Saulutė greit pasems
 Ir kiškiams duos kopūstų,
 Kompoto duos ežiams.

Kaitri širdies ugnelė.
 Ir sukasi, gražiai
 Dainuodami, rately
 Kiškučiai ir ežiai.

Pavasaris jau rinkos
 Šilėlyje egles.
 Padirbo, darbininkas,
 Saulutei dar stakles.

Užkėlė ją ant eglių,
 Parėmęs kiek pečiaais.
 Ir pasigirdo staklių
 Dūzgimas paryčiaais.

Saulutė mina koja
 Ir dūzgina stakles.
 Pavasaris dėkoja
 Už aukso gijeles.

Ir rišas debesėlio
Siūleliai su žeme.
Ir nardo vievesėlio
Šaudyklė audime.

Ir auga aukso nytys,
Ir auga pamažu
Ir žolės, ir gėlytės,
Ir lapai ant beržų.

Išaudžia ji iš sruogos
Žalius drabužėlius,
Gražiai aprenkia nuogus
Alksnius ir beržėlius.

Ir ažuoliukai skuba
Pasidabinti gražiai.
Kabina šaukštais sriubą
Kiškėliai ir ežiai.

Saulutė pasilenkia
Ir klausia debesy:
— Visi jau apsirengę?
— Visi!
— Visi!
— Visi!

Saulutė prasimerkia
Anksti, labai anksti.
Maži lineliai verkia, —
Puodeliai nekaisti.

Ji užkuria ugnelę,
Užkaičia puodelius.
Maži linai sušalę, —
Sušildo linelius.

Nuprausia, sušukuoja,
Paėmus šukeles,
Lineliams išbučiuoja
Melsvąsias akeles.

Jie glaudžias prie ugnelės,
Prie saulės lyg mamos
Ir prašo iš lėkštelės
Pripilti šilumos.

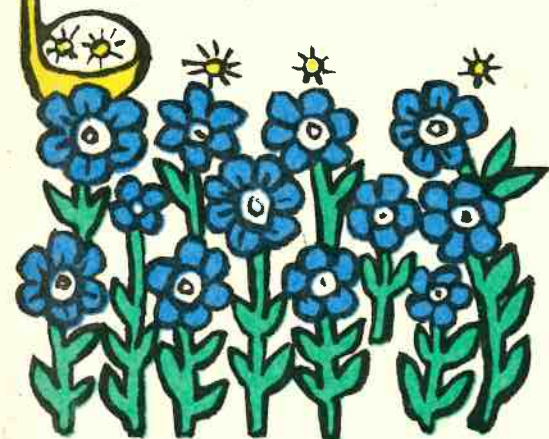
Ir šaukštu pamaitina,
Į burną pildama,
Kiekvieną mažą liną
Saulutė — kaip mama.

Linelių žalią lauką
Pasotina jinais.
Ir auga, auga, auga
Jos kūdikiai — linai.

Bet štai saulutė kelia,
Pamigusi rūkuos,
Ir blėstančią ugnelę
Dar užkuria laukuos.

Išpusto ugnį vėjai,
Sudrengia ją lietus.
Kiek rūpesčių virėjai,
Gaminančiai pietus!

Bet saulę nuramina
Aukšiniai jos linai:
— Tu rūpestingai liną
Kas dieną maitinai.

Labai gražiai užaugo
Gausi linų šeima.
Keliausime iš lauko,
Nes artinas žiema. —

Blausi saulutė kelia
Ir dairosi liūdnei.
Užkurtų dar ugnelę,
Bet kurgi jos linai?

Saulutė pasilenkus
Apžvelgia kalnelius:
Globoja geros rankos
Geltuosius linelius.

Jos čia mašiną vedė
Ir štai linų eiles
Išrovė ir sustatė
Į aukso gubeles.

Ir markoje juos merkė,
Priklojo daug linų.
Saulutė užsimerkė.
Saldžių saldžių sapnų!

Baltam žiemos pusnyne
Regėjo ji sapnus.
Ilgai mašinos mynė,
Šukavo jos linus.

Mašinų verpstės sukos
Ir priverpė plonų
Iš saulės spinduliukas
Siūlelių iš linų.

Kai audė geros rankos
Baltąsias drobeles,
Įsoko vėl pro langus
Saulutė į stakles.

Šaudyklė saulėn šaudė
Staklelių užime.
Bet saulė įsiaudė
Ir liko audime.

Oi, kiek baltų drobelių
Išauga iš linų.
O drobėse saulelių —
Kiek metuose dienų.

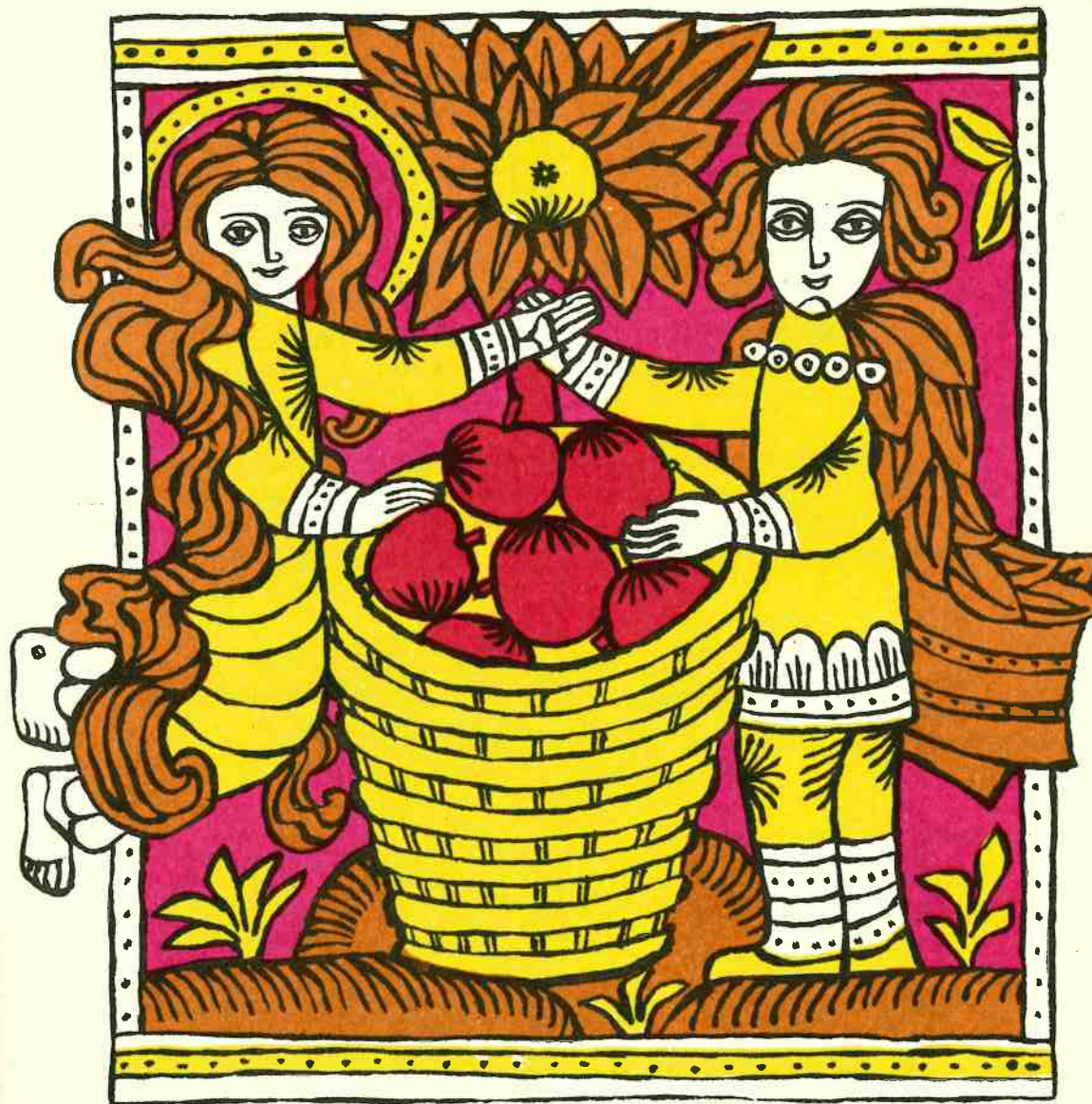
Miške mėnulis budi,
Uždegęs žvakeles.
Staiga sesuo saulutė
Pramerkia akeles.

Ir užpučia nelaukus
Žvaigždelių žvakutes.
Susišukuoja plaukus,
Paėmus šukutes.

Paskui paliečia žemę
Aukšiniai jos plaukai.
Ir raivosi sutemę
Miškeliai ir laukai.

Balselį išmėgina
Pabudęs vyturys.
Varnėnas atrakina
Vėl inkilo duris.

Raudonas galvas kelia
Vėl ūmėdės šiluos.
Ir prausiasi burnelę
Kiškėlis dobiluos.

Kviečių auksinės varpos
Vėl pakelia ūsus.
Saulutė tęsia darbus,
Globodama visus.

Varinį kibiriuką
Atsineša keliu.
Atsineša teptuką
Su ilgu kofeliu,

Nes obuoliukas prašo,
Ištiesęs lapelius,
Ir saulė jam nudažo
Raudonai skruostelius.

Ir šypsos ant šakutės
Raudonas obuolys.
Ir dairo jo akutės,
Kada vaikai atkllys.

Toliau saulutė šliaužia
Su tuo kibiriuku.
Nudažo žalią kriaušę
Geltonai teptuku.

— Saulute auksaplauke!
Tai aš! Sveika gyva! —
Iš tolo garsiai šaukia
Visa žalia slyva.

Teptuką saulė merkia
Ir dažo šakeles.
Slyva staiga atmerkia
Melsvąsias akeles.

Ir sako — ačiū! ačiū! —
O saulė tekina
Prie žalio vyšnios medžio
Jau skuba su daina.

Kiek uogų — vyšnių uogų —
Žaliuoja ant šakų!
Saulutė greit prišoko
Ir dažo teptuku.

Visa vyšnaitė dega
Raudona kaip liepsna.
Saulutė mina taką,
Saulutė tekina.

Ir nešas kibiriuką
Su įvairiais dažais.
Į žalią šilą suka,
Sustoja po beržais.

Ir čia rausvai avietę
Pabraukia teptuku.
Užkliudo storą dėdę
Dažų kibiriuku.

— O čia kas?
 — Baravykas! —
 Atsako po lapu.
 — Pakaušis mano plikas,
 Ir aš todėl drebu. —

Užtupdo ji kepurę
 Ant jo plikos galvos
 Ir pailsėti kuria
 Už miško, už kalvos.

Ir riešutus nuraško,
 Skubėdama miškais,
 Ir musmirę aptaško
 Baltų dažų taškais.

Bet vieną rytą mato,
 Pakilus virš miškų, —
 Vaisius berniukas krato
 Į krautę nuo šakų.

Saulutė net paraudo:
 — O tu ką čia veiki? —
 Už skverno vaiką gaudo:
 — Obuoliukus vagi?

— Esu ruduo, saulele!
 Obuoliukus skinu.
 Parnešiu šią krautėlę
 Vaikučiams dovanų. —

Saulutė jam pagrasė
Pirštu, paskui sode
Pradėtą darbą tęsė
Ruduo su saulute.

Plušėjo net sukaitę,
Atritino keliu
Pikrovę pilną kraitę
Raudonų obuolių.

Išskrido vievesėlis
Padange į pietus.
Atskrido debesėlis,
Kartu su juo — lietus.

Saulutė įsirausia
Į debesų pūkus.
Lietučio dušas prausia
Kiškučiams kailiukus.

Nemėgsta kiškiai dušo,
Nemėgsta debesų.
Po krūmais susigūžo,
Neprausia nė ausų.

Atskrido šaltas vėjas
Ir apvogė medžius.
Lapeliai sukinėjas,
Lydėdami paukščius.

Saulutei pasidarė
Ir liūdna, ir baisu.
— Aš pailsėsiu, — tarė, —
Už sniego debesų. —

Per vasarą pavargo,
Plušėdama laukuos.
Pabus mėnulis sargu,
Kol saulė pamiegos.

Saulutė pasikloja
Žiemos debesėlius.
Ir patale sapnuoja
Pavasario kvieslius.

Bet patalas prayra.
Plasnodami džiugiai,
Iš patalo pabyra
Balti pūkų drugiai.

Ir griežtas šiaurės vėjas,
Su rykštele lekiąs,
Šokina jau šokėjas —
Baltąsias plaštakes.

O baltosios plaštakės
Apsisuka ore, —
Ir kiškis žvairaakis —
Su balta kepure.

Ir eglei riša purią
Skarelę ant ausų.
Užmaukšlina kepurę
Pušelei ant kasų.

Plaštakės atsisėdo
Ant miegančios obels, —
Bematant baltu žiedu
Jos nuometas pabals.

Plaštakės krinta, tupia,
Sapnuodamos gėles.
Ir šaltas vėjas upei
Užmerkia akeles.

Sukiojasi plaštakės
Virš medžių, virš nuogų.
Ir dega ledo žvakės,
Nutįsę nuo stogų.

Ilgai saulutė miega,
Labai labai ilgai.
Po baltą gily sniegą
Klajoja jos draugai.

Stirnaite nebegali
Sau atkapstyti žolės.
Žalsva žvitri zylelė
Neranda kirmėlės.

Tik voveraitė liuoksi
Pušelėje linksma:
Jos riešutėliai uokse,
Jai nebaisi žiema.

Po mišką bastos vilkas,
Išalkęs ir rūstus.
Sapnuoja mažas pilkas
Kiškelis kopūstus.

Nušalo jis kojelę,
Bėgiodamas giria.
Pamatė jis trobelę
Su balta kepure.

Pro stogą virsta dūmai,
Ir čiaudi net pušis.
— Į vidų prašom, kūmai, —
Pakviečia jį ežys.

Ir papsi sau ežiukas
Pypkutę po kraigu.
Vaišinasi kiškiukas
Aguonų pyragu.

Saulutė vėl pabudo,
Atmerkė akeles,
Žiemos ledus sugrūdo,
Ištirpdė jos gėles.

Supyko ir išgaudė
Baltos žiemos pūkus,
Nes atšiauriai ji skriaudė
Paukščius ir kiškiukus.

Ir, kur tiktai surado, —
Išvaikė plaštakes.
Ir uždegė ji ledo
Užgesusias žvakes.

Ir tirpsta išsijuosę
Varvekliai pamažu,
Nuleidžia ilgą nosį
Su dideliu lašu.

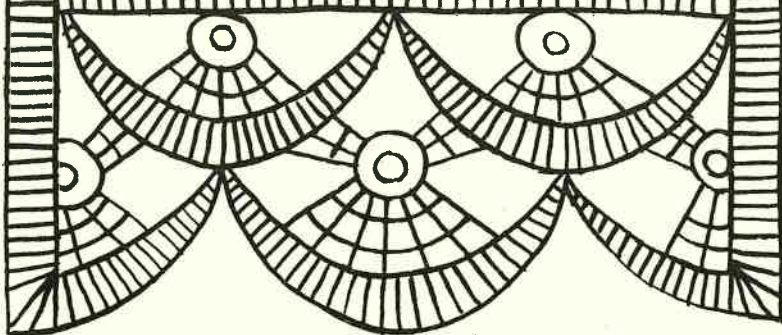
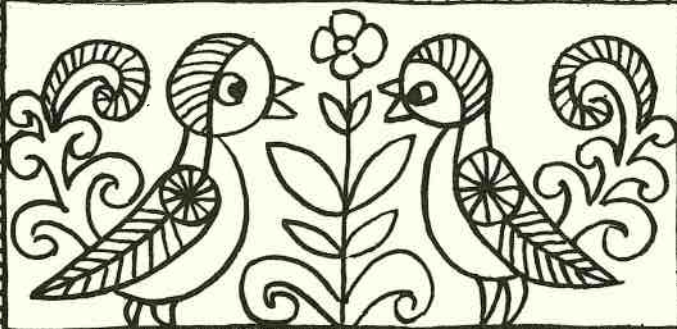
Mes švarią nosinaitę
Pasiūlome ledams, —
Privarvins jie balaitę
Ir mus visus apsems.

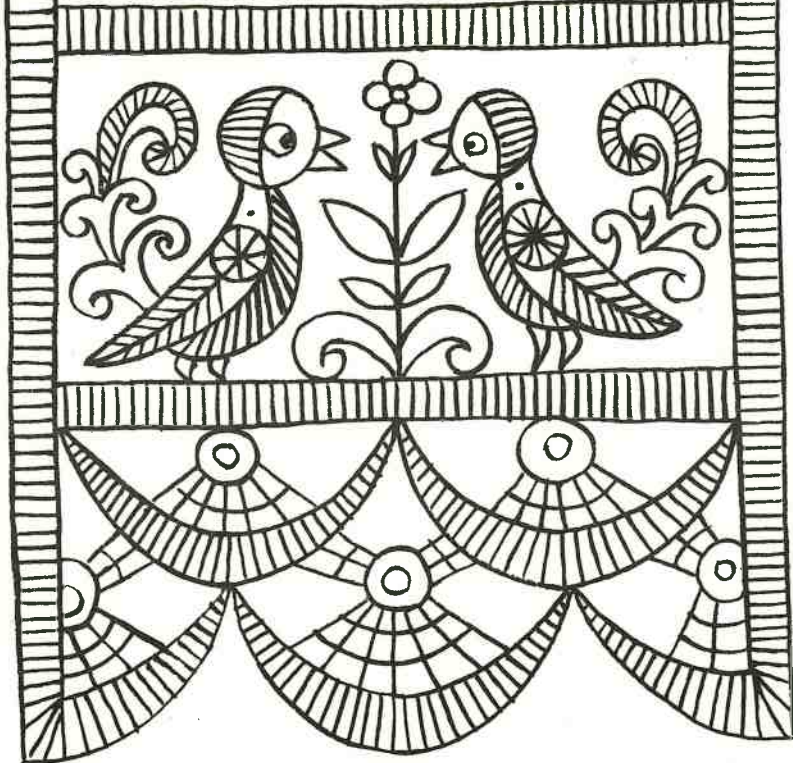
Vai negražu, kai bėga
Nosytė, negražu.
Nušluostysim per jėgą,
Jei būsit su lašu.

Papt-papt! — keli lašiukai,
Sušlapo man kakta.
Ir pasaka, kiškiukai,
Vadinas, jau baigta...

KASTANTAS
MUZIKANTAS

Kai pavasaris atūžia,
 Puošdamas žaliai giružę,
 Nematysite Kastanto, —
 Jis kur nors ant upės kranto,
 Jis pievutėj ar miškely
 Tramdo ežį ar kiškelį.

Čyru-vyru —
 Vyturiukas
 Apie saulę
 Pirmas sukas.

Beť — vyt-vyt —
 Plepi kregždutė
 Dar pirmesnė
 Nori būti.

Čar-čar-čar —
 Muses varnėnas
 Sau medžioja
 Kaip indėnas.

Gu-ga-ga-ga —
 Per šilojus
 Joja gandas
 Kaip kaubojus.

Čik-čirik-čik —
 Raudongalvis
 Dagiliukas
 Pramušgalvis.

Plak paplak,
 Kinkyk, Jurgutii —
 Rūpinas sėja
 Lakštutė.

Kur-kur-kur —
 Akis varlė
 Išpučia tarsi
 Lėlė.

Ir Kastantas čia kas dieną
 Pas varnėną —
 Tą indėną.
 O kas antrą
 Jis pas gandrą,
 Pas šilojų
 Tą kaubojų.
 O kas trečią
 Pas dagilį.
 Paukščiai savo svečių myli.

Pievoj linksma ir smagu.
 Kiek čia kosminių draugų!

Klausia paukštį:
 — Ei sparnuoti,
 Kur išmokai
 Tu dainuoti? —

Ir dagilis
 Jam atsako:

— Mokytis,
Kasantai, teko. —

Klausia kitą:
— Ei sparnuoti,
Kur išmokai
Tu smuikuoti? —

Ir varnėnas
Jam atsako:
— Mokytis,
Kasantai, teko. —

Klausia trečią:
— Ei sparnuoti,
Kur išmokai
Diriguoti? —

Dirigentas
Gandras sako:
— Mokytis,
Kasantai, teko. —

— Kur tau! Kur tau! —
Kaip lėlė
Išpučia akis varlė.

O gegutė tuo laiku
Net pasijuokė:
— Ku-kū! —

Žiūri paukščiai
Į Kasantą:
Gaila vyro —
Nesupranta.

Mat, galvą
Jis nuleidžia,
Nebelaksto,
Nebežaidžia.

Mat, jis
Sparnų neturi —
Nepriims
Į paukščių būrį.

Saulė rieda,
Skamba oras —
Užia, gieda
Paukščių choras.

Jis ant kelmo atsisėda.
Ašaros kaip pupos rieda.

Strykt pastrykt žalia varlytė.
— Kas čia, — klausia, —
Ėmė lyti? —

Papt lašiukas.
Papt lašelis.
Ak, mažiukas,
Ak, vargšelis!

Kur čia,
Kur čia,
Kur matyta
Verkti tokį
Gražų rytą!

— Ko verki dabar, brolyti? —
Klausia nuoširdi varlytė.

— Noriu groti ir dainuoti
Kaip tie paukščiai —
Tie sparnuoti.

— Ko tu, vyre, nusiminęs?
Gal pradėtum nuo birbynės?

— Nuo birbynės?
— Nuo dūdelės.
— Nuo medinės?
— Nuo vytelės.

— Nuo dūdelės
Aš pradėsiu.
— Nemokėsi —
Aš padėsiu.

Kur geresnį, — pasigyrė, —
Mokytoją rasi, vyre?

Man pavydi čia visi.
Do-re-mi-fa-sol-la-si... —

Ir apsidžiaugė Kastantas:
Bus Kastantas muzikantas.

Čia smuikuoja
Neblogai
Miško paukščiai
Ir žiogai.

Bet ateina konkurentas,
Taip, žalios varlės studentas.

Jo birbynė —
Jo dūda —
Paskutinė
Jo mada.

Pasiruoškite
Gražiai
Šokti, kiškiai
Ir ežiai.

Kai užtraukė,
Kai užgrojo,
Ėjo kiškiai klumpakojo.

Lapė snapė
Gaidį kepė.

Metus darbą, ji nukūrė
Į linksmų šokėjų būrį.

Šoko kiškis ir laputė.
O Kastantas dūdą pūtė.

Į pakrūmę susirinko
Visas pulkas giesmininkų.

Susirinko, pačiulbėjo,
Pažiūrėjo šių šokėjų.

Ir pasiūlė mažą bamblių
Tuoį priimti į ansamblį.

O už tai,
 kad šauniai
 grojo,

Jam
 sparnus
 padovanojo.

Dovanojo
 naują
 dūdą —
Paukščio balsą,
 paukščio būdą.

Gali groti ir didžiuotis —
Jis dūdorius,
Jis sparnuotis.

Ir patenkinta varlė
Nusišypso kaip lėlė.

Kas triukšmauja
Po langais
Su birbynėmis
Ir lankais?

Ar varnėnai,
Ar indėnai,
Ar kaubojai
Ilgakojai?

Ką tas didelis
Būrys
Susirinkęs
Čia darys?

Maudys gaidį
Raudonveidį?
Gaudys katę
Kaip gyvatę?

Nieko nieko
Panašaus —
Nieko nieko
Nenušaus.

Ir negaudys,
Ir nemaudys,
Dainą griaudės
Kiemo liaudis.

Iškukuos,
Išringuos,
O Kastantas
Diriguos.

Te sau gieda
Kaip varnėnai
Šie plunksnėtieji
Indėnai.

Te sau šoka
Ilgakojai
Kaip gandrai
Maži kaubojai.

Net gaidys —
Ka-ka-rie-kū! —
Apsidžiaugia
Po kraigu.

Pasiklausime Kastantą,
Kur jis tempia storą lentą?

Neša lentą pas kaimyną —
Seną stalių Papartyną.

Pas kaimyną, gerą stalių,
Daug piūklelių ir kaltelių.

Kaltų,
Didelių,
Mažų,
Klijaus,
Lako
Ir dažų.

Nenusimena Kastantas,
Kad per storos medžio lentos.

Čekšt kirviu kartelį, kitą —
Ir lentelė nufašyta.

Susirado ir drožtuvą.
Drožia lygiai, neužkliūva.

Griebė piūklą — džyru-džyru —
Baltos piūvenos pabiro.

Muša,
Kala —
Tu-ku,
Tu-ku,

Ieško jau
Klijų
Puoduko.

Sutepa klijais, suleidžia.
Varžtai stiprūs —
Nepaleidžia.

Padžioviną dieną, kitą —
Turi smuiką padarytą.

Ištepa
Rusvu
Laku.
Smuikas
Baigtas, ir puiku!

Stinga ilgo,
Gero stryko
Ir, be abejo,
Dar stygų.

Rado vytę,
Ploną, ilgą,
Ištepė laku —
Net žvilga.

Tempia
Keturias
Stygas,

Ima
Smuiką į rankas.

Ir užgroja:
— Džyru-džyru.
Džyru-džyru,
duok pipirų... —

Džyru-džyru — visą dieną
Mūsų vyras dainą vieną.

Džyru — dieną, antrą, trečią
Dainą vieną, vis tą pačią.

Klausia strazdą:
— Ei sparnuoti,
Kur išmokai
Tu smuikuoti? —

Ir strazdelis
Jam atsako:
— Mokyti,
Vyruti, teko. —

Žiūri strazdas
Į Kastantą,
Matą, vyras
Nesupranta.

Eina vyras
Per pievelę.

Panarino
Jis galvelę.

Eina vyras,
Blogas ūpas,
Byra ašaros
Kaip pupos.

Strykt — pastrykt
Žalia varlytė:
— Ėmė lytil
— Ėmė lytil

— Kur? Kur lyja?
Kur? Kur? —
Klausia
Jos varliukai
Nesiprausę.

— Ko verki?
Ko blaškais?
Kur keliauji
Miškais?

— Strazdas
Begėdis,
Musių
Prisiėdęs.
Jis man
Nesako,
Kur jam
Teko
Mokslus
Eiti,
Gal pas
Gaidį?

— Tu šiandieną, — varlės
kurkia, —
Prarijai tikriausiai žiurkę.

— Strazdo tu nesupratai:
Mokė jį seni strazdai.

— Tu turi neblogą tėtį.
Jis galėtų tau padėti.

— Jis tikriausiai žino šitą
Pastatą, kur parašyta:

MUZIKOS MOKYKLA

— Tėtis žino!
Kaip nežino! —
Ir parbėgo iš beržyno.

— Vesk mane mokyklon, tėti,
Kur strazduka suole sėdi.

Tėtis atvedė Kastantą,
Buvusį varlės studentą,

Į mokyklą, kur barzdoti
Mokytojai moko groti,

Moko groti
Iš gaidų,
Moko groti
Be klaidų.

Groja čia
Visi, visi:
Do-
Re-
Mi-
Fa-
Sol-
La-
Si...

Paukščiams rudenį sumigus,
Suokia plonos smuiko stygos,

Nes į smuką įsikėlė
Paukščiai kaip į inkilėlį.

Pilnas smuikas prisirinko
Jo ansamblio giesmininkų.

Stygą perbraukia berniukas —
Sučirena vyturiukas.

— Vyt-vyt-vyt, — prie pačio veido
Ir kregždės balselis skraido.

— Plak-paplak-kinkyk, Jurguti! —
Suokia stygose lakštutė.

— Čik-čirik, — styga čirena,
Zylė jo smuike gyvena.

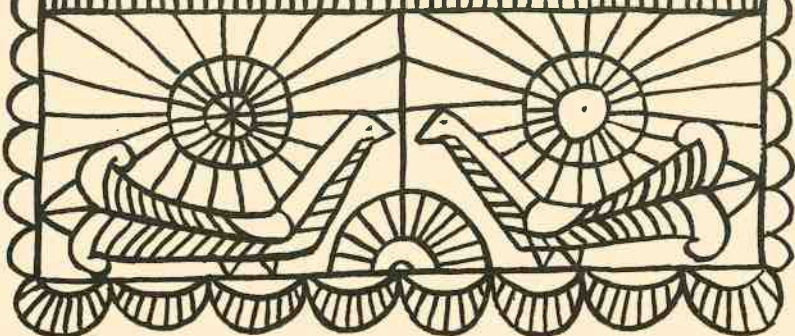
Jis smuike paslėpęs turi
Giesmininkų visą būrį.

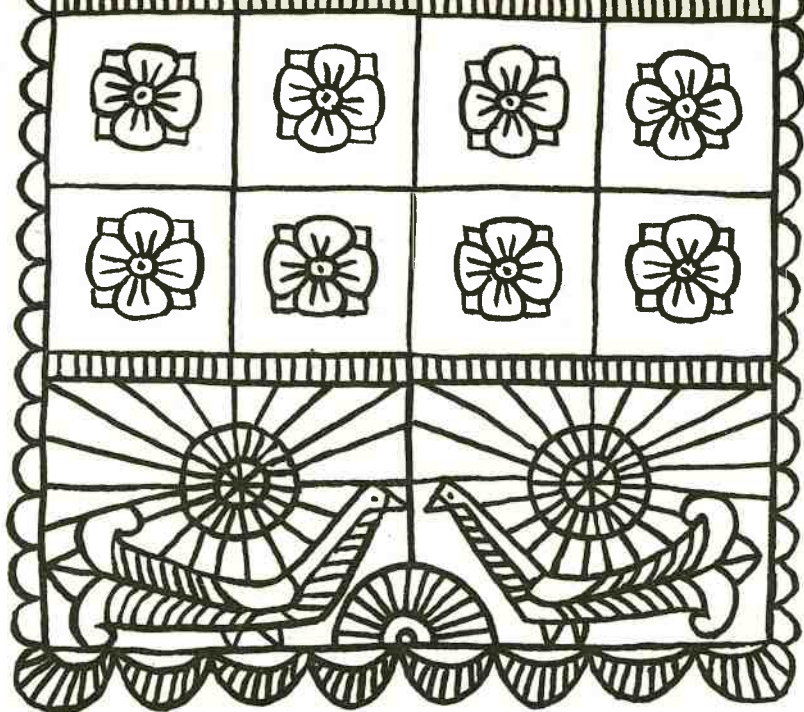
Kai stryku per stygą braukia,
Viso miško paukščiai šaukia.

Ir dabar varlės studentas
Tikras paukščių muzikantas.

APIE ROPUTĘ,
APIE SENELĮ,
APIE PYPKUTĘ
IR SMILĘ PELE

Drožė iš klevo
Dėdė klumpaite
Ir išringavo
Tau pasakaitę.
Apie senelį,
Baltą kaip drobę,
Apie daržely
Augančią ropę.

Senis papsėjo
Riestą pypkutę,
Senis pasėjo
Mažą roputę.
Ropė išdygo,
Augo ir pūtės
Ligi šio žilo
Senio pypkutės.

Senis nusprendė
Jos paragauti,
Na ir pabandė
Ropę išrauti.
Dumia pypkutės
Mėlyną dūmą,
Rauna roputės
Žaliąjį krūmą.

Rovė ir lupo
Senis iš ryto,
Pypkė iš lūpų
Papt ir iškrito.

Tartum balžienas
Gumbas storiausias.
Mato, kad vienas
Jos neišrausiąs.

Mato: jo senė
Malką štai velka.
Šauksiu, pamanė,
Senę į talką.

Ropę jie rovė
Kaip beišmanė,
Rovė ir griovė
Senis ir senė.
Bet neišrauja
Ropės kaip krieno.
Ropė juokauja:

— Trūksta dar vieno! —

Senis sukaitęs
Miklina ranką.
Mato — vaikaitis
Ritina lanką.
Senis sušuko:
— Jo ir betrūko! —

Vaiką pašaukė,
Kibo nelaukė:
Vaikas į senę,
Senė į senį.

Bet neišrauja
 Ropės kaip krienų.
 Ropė juokauja:

— Trūksta dar vieno! —

Bėga oželis —
 Linksma kvaišelis.
 Senis ir kalba:
 — Šen į pagalbą. —

Ožį pašaukė,
 Kibo nelaukė.
 Ožys į vaiką,
 Vaikas į senę,
 Senė į senį.
 Bet neišrauja
 Ropės kaip krienų.
 Ropė juokauja:

— Trūksta dar vieno! —

Pluša sukaitė,
 Tariasi, kalba:
 — Šaukime gaidį
 Dar į pagalbą. —

Šis atidrožė,
 Kibo į ožį,
 Ožys į vaiką,
 Vaikas į senę,
 Senė į senį.
 Bet neišrauja
 Ropės kaip krienų.
 Ropė juokauja:

— Trūksta dar vieno! —

Kiškis į upę
Bėgo žuvauti:
— Eikš, skeltalūpi,
Ropės išrauti. —

Šis nesibaidė,
Kibo į gaidį,
Gaidys į ožį,
Ožys į vaiką,
Vaikas į senę,
Senė į senį.
Bet neišrauja
Ropės kaip krieno.
Ropė juokauja:

— Trūksta dar vieno! —

Taikėsi kiškį
Margis sugauti.
— Margi, sugrįžki
Ropės išrauti. —

Margis — į kiškį,
Drąsųjį piškį,
Piškis į gaidį,
Gaidys į ožį,
Ožys į vaiką,
Vaikas į senę,
Senė į senį.
Bet neišrauja

Ropės kaip krieno.
Ropė juokauja:

— Trūksta dar vieno! —

Aukštan užkopęs,
Rainis peliauja.

Mato, kad ropēs
Jie neišrauja.

Kaip tātai? Argi?
Rainis — j Margj,
Margis j kiškj,
Kiškis j gaidj,

Gaidys j ožj,
Ožys j vaikā,
Vaikas j senē,
Senē j senj.
Bet neišrauja
Ropēs kaip krieno.
Ropē juokauja:

— Trūksta dar vieno! —

Bėgo pelytė
Stalo valyti.
Senis sušuko:
— Jos ir betrūko! —

Ir smagurytė
Smilė pelytė
Kibo į Rainį,
Rainis į Margį,
Margis į kiškį,
Kiškis į gaidį,
Gaidys į ožį,

Ožys į vaiką,
 Vaikas į senę,
 Senė į senį,
 Senis į ropę.
 Triokšt ir išrovė,
 Pokšt ir pargriovė.

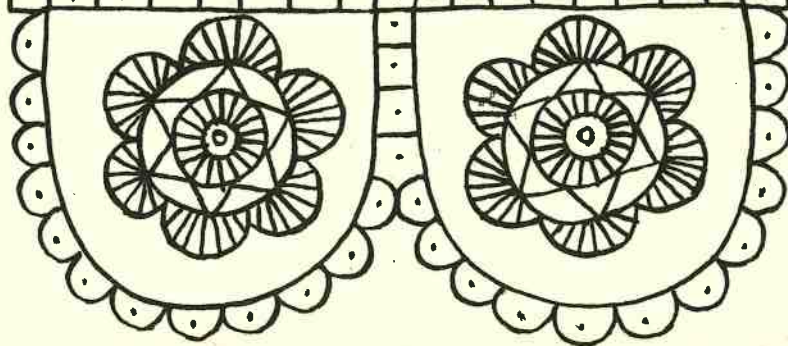
Smilė padėjo
 Ropę išrauti,
 Smilė norėjo
 Jos paragauti.

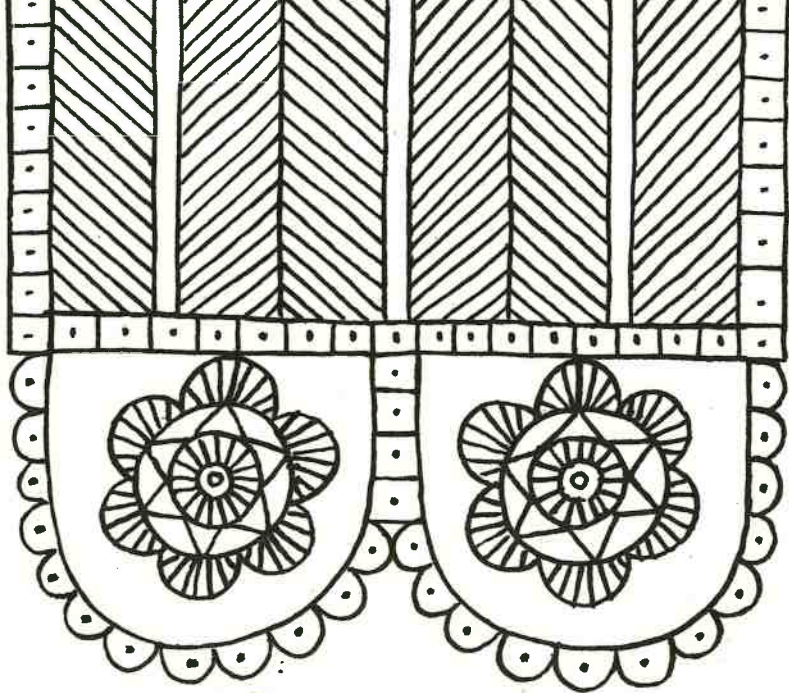
Valgė ropelę
 Senis, senelė,
 Davė ir pelei
 Mažą kąsnelį.
 Senis pavalgė,
 Ūsuosna pūtė.
 Ir apsižvalgė:
 Kurgi pypkutė?

Senis nuo tako
 Pypkę pakėlė.
 Štai ir išseko
 Ši pasakėlė
 Apie senuko
 Ropę roputę.
 Senis sau rūko
 Riestą pypkutę.

DVEJETUKA
GAVAU

Kai aš mažas buvau,
Dvejetuką gavau.
Dvejetą pasibalnojau,
Raitas į namus parjojavau.
O kieme nugriuvau.

Pasibaidė gaidys.
Kaipgi nepasibaidys:
Parvažiuoju raitas!
Prunkščia žirgas Dvejetas,
Šiaušias kaip šepetys.

— Kukuriekū! —
Šaukia gaidys.
— Braunus vaikų
Priešas žaltys.

— Kur žaltys?
— Kur? — šuva
Susirūpino.
— O va:
Dvejetukas
Rangosi —
Kaip žalčiukas
Rankose.

— Pagaut! Au! Au! —
Komanduoja šuva.
Prasidės, matau,
Rimta kova.

Pasibaidė katinas —
Uodega it kaminas.
Akrobatiškai ant stogo
Jis užšoko, juoku sprogo:
— Bus, miau miau, egzaminas!

Miau, miau,
Įdomiau
Bus kieme:
Griebkime! —

Atšokavo triušis:
— Kas čia daros? Mūšis? —
Prašo triušį leitenantą
Kiemas perimti komandą —
Bus laimėtas mūšis.

— Aš laiku
Čia atėjau.
Mušim vaikų
Priešą tuojau.

— Dar palaukit! — Varna
Su žvirbliukais derina
Kiemo mūšio planą:
Puls lėktuvais seną
Kuiną tarsį šerną.

— Dar! — sušuko, —
Dar! dar!
Dvejetuką
Pert! pert! —

Verda mūšis kieme:
Veda triušis žeme
Gaidį, šunį, katiną,
Gaudo, šauda, tratina.
Krankia varna: eime!

Lekia žvirblių eskadrilė,
Pasitelkusi dagilį.
Bombarduoja greitą
Mano žirgą Dvejetą.
Pylė, pylė ir supylė.

Patiesė
Kojas.
Guli
Išsiziojęs.

Apsidžiaugia gaidys:
— Kas mane pabaidys?
Nebijau aš nieko —
Vabalo nei slieko.
Dvejetas nesuraitys! —

Apsidžiaugia šuva:
— Tai laimėta kova!
Nebijau aš Dvejeto,
Jeigu ir ateitų.
Krito Dvejetas — va! —

Kranksi varna: — Kvar! kvar!
Ant šakos jį pakart! —
Čirškia žvirbliai: — Čir! čir!
Pro vartus jį išspirt!
Dar atjos — mušim dar! —

Katinas ant stogo
Po kovos užšoko:
— Dvejetą, miau miau,
Už gerklės ėmiau.
Dvejetas nusprogo.

— Oi, tai buvo mūšis! —
Leitenantas triušis
Šauniai atsidūsta,
Šveisdamas kopūstą.
— Viso kiemo mūšis! —

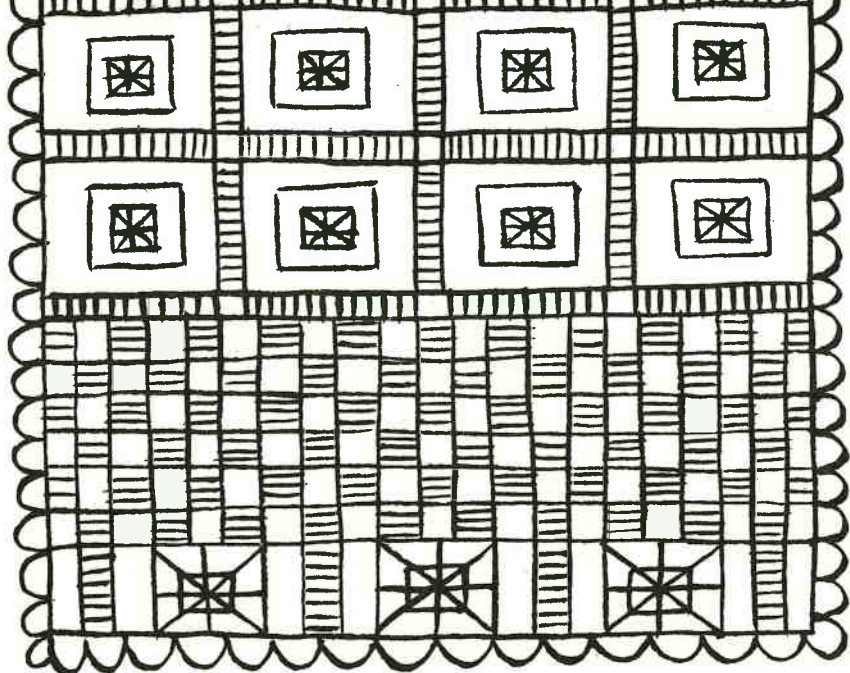

Ir, pastatęs ausis:
 — Jeigu jis neklausys, —
 (Į mane parodo).
 — Triušio žodį duodu.
 Tau apskaldysim ausis.

Dvejetuko šiame
 Nebereikia kieme.
 Kiemas bus patenkintas,
 Kai parjosi penketais.
 Mūšis baigtas! Eime! —

Kai aš mažas buvau,
 Į namus keliavau,
 Ramta drilia, raitas.
 Krito mūsų Dvejetas —
 Penketuką gavau!

PLAŠTAKĚ
MĚLYNAKĚ

Garsiai šaukia palydovė:
— Kas ten gaišta?
Kas ten stovi?
Paskubėkit, mokiniai,
Nes nelaukia traukiniai. —

Aš skubiai lipu į vidų.
Bet sesuo kažkur nuklydo
Su gėlėmis, su bagažu, —
Taip vėluoti negražu.

Man Plaštakė mėlynakė
Nieko ničnieko nesakė
Ir, palikusi mane,
Greitai dingo perone.

Ką daryti? Kur ieškoti?
Apibėgau visą stotį
Ir iš baimės paraudau,
Kad Plaštakės neradau.

Ji prie garvežio viena
Nukurnėjo tekina,
Išsprogino akeles,
Siūlo garvežiui gėles.

— Garvežėli, paskubėk!
Vasarėlė laukia prieky.
Aš vėluoti negaliu
Su lėle ir kiškeliu. —

Garvežys piktai sušnypščia:
— Pasilik, kas nesulips, čia.
Kur bėgioji tu-tu-tu?
Aš į priekį jau krutu. —

Aš jų kalbą išgirdau
Ir sesutę suradau.
Apibėgome peroną
Ir įlipom į vagoną.

Vos sesuo vidun įsmuko —
Tuku-tuku!
Tuku-tuku! —
Pajudėjo kaip vėžys
Lėto būdo garvežys.

Lenktyniaudamas su vėju,
Traukinys pirmyn skubėjo.
Mes važiavom —
Tu-tu-tu! —
Bet pristigom
Bilietų.

Kas galėjo mus apgauti?
Tai Plaštakė iškylauti
Draugę vežas vagone.
Oi, apgavo ji mane.

Takė savo daiktus krovė.
Kai įėjo palydovė
Ir paklausė bilietų,
Babt! — ryšelis ant grindų.

Ji išraudo kaip gėlė,
Kad iškrito jos lėlė.

Įsidėjus į bagažą,
Takė zuikiu lėlę veža —
Su geltona suknele,
Su raudona skarele.

— Kam gi paėmei tu lėlę?

— Kaip aš visą vasarėlę
Išgyvensiu ten be jos?
Ji viena namie bijos... —

Takė lėlę greit sutvarkė.
Bet lėlytė atsimerkė
Ir gailiu balsu pravirko,
Kad jai bilieto nepirko.

— Gal jai bilietą? — aš klausiu.
— Ne. Jei grįžtant ją pagausiu,
Pirkti bilietą reikės
Arba pabaudą mokės...

Miega gėlės
Ir saulutė.
Miega lėlės
Ir kregždutė.

Pasislėpęs
Į kamputį,
Palapinėį
Sapnas budi.

Prie Plaštakės
Jis priėjęs
Ir kaip vėjas
Pakylėjęs,

Pasakiška
Sapno paukštė
Kelias neša
Jas į aukštį
Ir sūpuoja
Ant sparnų
Virš kalnų
Ir vandenų.

Neša supa
Patale
Mėlynakę
Su lėle.

Bet pakrypo
 Jos sparnai,
 Prasižiojo
 Vandeniai,
 Baltas keteras
 Iškelę,
 Jie prarijo
 Mažą lėlę.

O Plaštakę
 Sapnas gina.
 Ji per platų
 Vandenyną
 Ant žuvies,
 Ant didelės,
 Plaukia
 Gelbėti
 Lėlės.

Jūroje diena
 Užgęsta.
 Jūroje lėlė
 Jau skęsta.
 Ir sušunka
 Iš toli:

— Gelbėk,
 Jei mane
 Myli!.. —

Neša lėlę
 Jūros bangos.

Bet Plaštakė
 Ją už rankos
 Griebia, spaudžia
 Prie krūtinės.
 Rangos bangos
 Žalvarinės.

Bet nuščiuvo
 Jūros bangos.
 Saulė išveda
 Už rankos
 Baisų sapną
 Į miškus —
 Tegu gano
 Ožiukus.

— Bėk, sapneli,
 Pas oželį, —
 Kužda jam
 Ausin saulelė.
 — Aš į žemę
 Ateinu,
 Siūlau glėbį
 Dovanų...

— Ku-ku-ry-kū!
 Lau-kiu vai-kų!
 Ku-ku-ry-kū!
 Kel-tis lai-ku! —

Tai skardus gaidžių trimitas.

— Kelk, Plaštakė!
Labas rytas!

Jau visi vaikai kieme.
Apsirenki, ir eime.

— Ku-ku-ry-kū!
Mankš-tą — lai-kul
Veng-ti li-gų!
Ku-ku-ry-kū! —

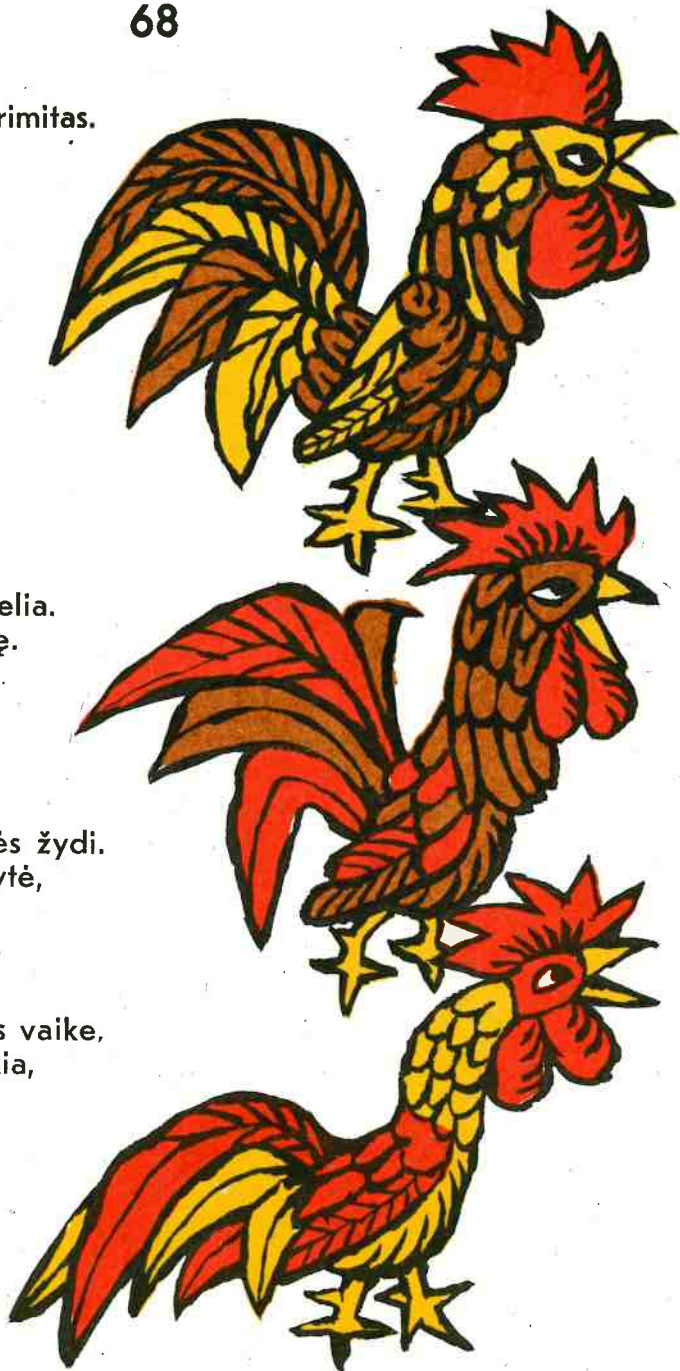
Tai gaidžių trimitas kelia.
Šaukia bėgti į pievelę.

Ir Plaštakė su lėle
Atplasnoja pievele.

Suokia paukščiai. Gėlės žydi.
Ir Plaštakė, nors mažytė,
Atplasnoja ir šalia
Daro mankštą su lėle.

Baigus mankštą, mielas vaike,
Nusiprausti veidą reikia,
Nosį, burną, auses,
Susipinti kaseles.

— Ku-ku-ry-kū!
Praus-tis lai-kul

Ku-ku-ry-kū!
Rei-kia jė-gų! —

Tai gaidžių trimitas aidė.
Reikia gerbti skardų gaidį.

Negailėki
Muilo putų,
Kad veidelis
Baltas būtų.
Trink veidelį
Ir rankas,
Tau muiliukas
Nejkaš...

Be! Plaštakė čia pirmiausia
Savo draugę lėlę prausia.
Kiša lėlę po kranu,
Lėlei praustis malonu.

Švarios rankos, švarios ausys,
Nes gerai abidvi prausės.
Susipynė jos dailias
Gelsvo lino kaseles.

— Ku-ku-ry-kū! —
Be pinigų
Gieda plačiai
Aukso gaidžiai.

— Ku-ku-ry-kū!
Dū-dą per-ku!

Sugužėjo susirinko
Visas pulkas darbininkų.
Pasitarti jiems svarbu:
Laukia tūkstantis darbų.

Neilgai berniukai svarstė:
Takučius smėliu pabarstė,
Viršių, driekėnų priskynė
Ir žaliai vartus išpynė.

O sesuo su grėbleliu
Vaikštinėja takeliu,

Vaikštinėja su lėle,
Guodža lėlę dainele:

— Aš mergytė
Kaip rožytė,
Moku virti
Ir rašyti,

Moku šokti
Ir vaidinti,
Ir kaselę
Susipinti.

Pasisėsiu
Rūtų mėtų,
Kad aikštelė
Sužydėtų.
Padirbėsiu
Iš peties,
Man maža
Lėlė padės. —

Ir supylė vyrai ežią —
Kaip daržely gražią gražią.
O Plaštakė ją laiku
Sušukavo grėbliuku

Ir pasėjo rūtų mėtų.
Nepamiršo ir baleto.

Su lèle,
Su leva, —
Tra-lia-lia, —
Šitaip —
Va!

Rieda saulės kamuolys —
Kaip raudonas obuolys
Žeria spindulius į mišką,
Kur upely bangos tyška.

Pučia vėjas, pučia gaiviai.
Plaukia Baltijos jūreiviai,
Skleidžia mėlynas bures
Ir išplaukia į marias.

Ieško upėj sraigių kiautų,
Vandenėlio išskalautų,
Gaudo upėje silkes —
Baltašones aukšliukes.

Ir Plaštakė su lèle
Mokos plaukti žuvele.
Bet lėlė, maža leva,
Neria tarsi negyva.

Braido vyrai po bangas.
Šaukia „Gelbėkit!“ kažkas.

Šaukia „Gelbėkit!“ balsu.
Gal Plaštakė? Net baisul..

— Ko, Plaštake, tu verki?
Būk, mažyte, atsargi. —

Kukčioja sesuo ant kranto:
— Vandeny lėlė nuskendo...—

Kiekgi čia galų gale
Teks mums vargti su lèle!
Būt palikus ją namuos, —
Ta lėlė mus užkamuos.

— Mes jau plaukome gerai, —
Nuramina ją narai.
— Mes gerai jau mokam nerti,
Mes neleisim jai prigerti. —

Niurkt berniukai ir ištraukia
Mėlynakę, geltonplaukę
Lėlę levą iš vandens, —
Šimtą metų ji gyvens.

Moko lėlę levą plaukti,
Kad daugiau nereiktų traukti.
O Plaštakė, jos mama,
Šypsosi labai linksma:

— Kai lėlytė plaukt mokės,
Saugoti jos nereikės.
Ji ir plaukios, ir paners,
Ji ir jūroj neprigers.

— Oi saulute, labas rytas!
Kelias tau atidarytas.
Eikš į mano palapinę,
Lėlei padainuok lopšinę.

— Ne, — atsakė jai saulelė. —
Eikš, Plaštake, į sodelį,
Pasidžiauki dideliais
Kaip kopūstai obuoliais. —

Ir Plaštakė greit nurūko
Prie saulutės obuoliuko.

— Obuolėli, raudonskruosti,
Kriski tiesiai į prijuostę!

— Aš, Plaštake, nenunokęs, —
Obuoliukas meiliai juokias.
— Ir nukristi nuo žalių
Tų šakelių negaliu.

— Obuolėli, nekirmyki,
Aš ateisiu kitą sykį.

Dovanok,
Sveikas auk,
Sveikas nok,
Manęs lauk!

— Nori sveiką užauginti,
Tai padėk man atsiginti
Nuo begėdžių įžūlių —
Nuo veltėdžių kirmėlių.

— Kaip padėti
Jums, broliukai,
Kanapėti
Obuoliukai?
Nepadėsiu,
Negaliu,
Prisikrėsiu
Nors žalių! —

Palingavo
Obelaitė,
Užsigavo
Ir apsvaidė
Ji Plaštakę
Dideliais
Kaip kopūstai
Obuoliais.

Ir, plaštakės palytėti,
Obuoliukai kirmėlėti
Nuo šakelių —

Pupt!
Pupt!
Pupt! —
Ir pradėjo skaudžiai lupt.

— Man nereikia obuoliuko! —
Obuoliautoja sušuko.
Ir kartu su leva
Ėmė žliumbti.

Tai va!

Čia mergaitė raudonskruostė
Ėmė tuoj Plaštakę guosti:

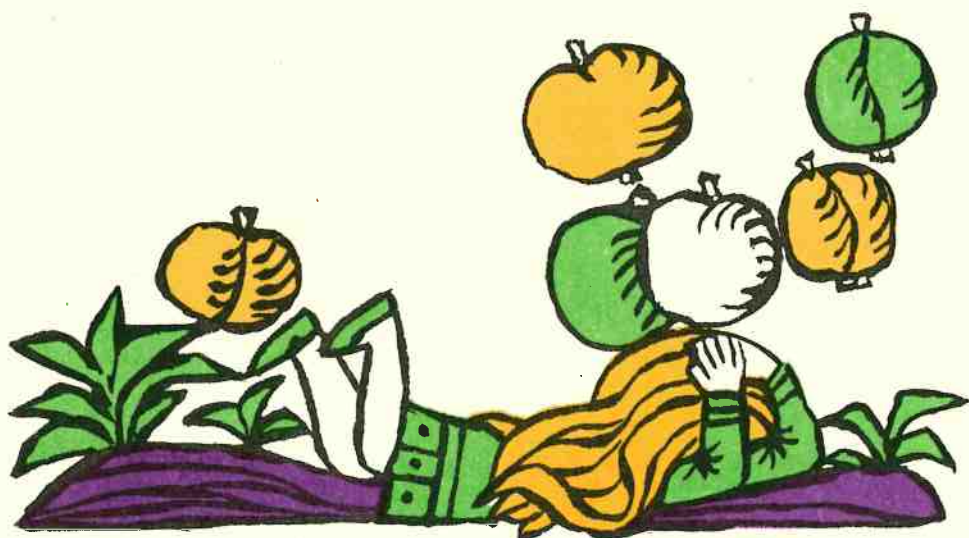
— Neraudoki, kad apsvaidė
Obuoliukais obelaitė. —

Jos Plaštakė nepažino
Ir galvelę panarino.

Kaipgi čia susipažinti?
Gerą vardą sugrąžinti?

— Aš — Plaštakė, —
Ji pasakė.

— Aš — namiškė
Peteliškė.

— Na, o ką tu čia veiki?
Sodą saugai? Ar verki?

— Obelaitę auginu,
Nuo kenkėjų ją ginu.
Ar padėsi man auginti?
Nuo kenkėjų pulko ginti?
Duosiu obuolį skaniausią,
Raudoniausią, geltoniausią,
Kai jis rudenį nunoks
Ir ant žemės pats nušoks.

— Paauginti tai galėsiu,
Bet nuskinti nepadėsiu,
Nes bijausi tų žalių
Obelaitės obuolių...

Ko Plaštakė nusiminus?
Kam lėlytę pasodinus?
Ką ji kalba su lėle
Palapinės patale?

— Tu gabi. Ir aš gabi.
Bet nemokam mes abi
Mamai laiško parašyti.
Ką darysime, mažyte?

Apkabinus savo mamą,
Pažadėjau telegramą
Parašyti apie mus
Ir pasiųsti į namus.

Ir dabar mamytė, aišku,
Prie langelio laukia laiško.

Laukia ji laiškanėšių,
Tų su dideliu krepšiu.

— Kam nosytę nukabinti? —
Pertraukia lėlytė mintį.

— Peteliškė juk gabi,
Ji išmokys mus abi.

— Puikiai, lėle, sumanyta! —
Ir į sodą ankstų rytą
Nuplasnojo ji taku
Su lėle ir pieštuku.

Greitai laišką jos parašė
Ir mamytės atsiprašė:
„Saldų bučinį gale
Siunčiam mudvi
Su lėle...”

Eina vasara
Aukstinė,
Lydi paukščių
Sutartinė
Per laukus,
Per miškus
Pas vaikus
Kiškiukus.

Kiek saldžių
 Skanumynų
 Po medžiu
 Išdalino —
 Vyšnių,
 Vaisių,
 Gėlių —
 Suskaityti
 Negaliu.

Kam uogelę
 Raudonskruostę,
 Kam rieškučiom
 Į prijuostę
 Ji pripylė
 Riešutų,
 Baravykų,
 Žiedų.

— Jūs pažaišti
 Bėkit, lėkit
 Ir palaistykite,
 Paliekit
 Agurkus,
 Ridikus! —
 Kviečia
 Vasara
 Vaikus.

— Bėk, Plaštakė
 Mėlynakė,

Bėk, namiške
 Peteliške,
 Ant šakų
 Pasisupt,
 Obuoliuką
 Šekit —
 Pupt!

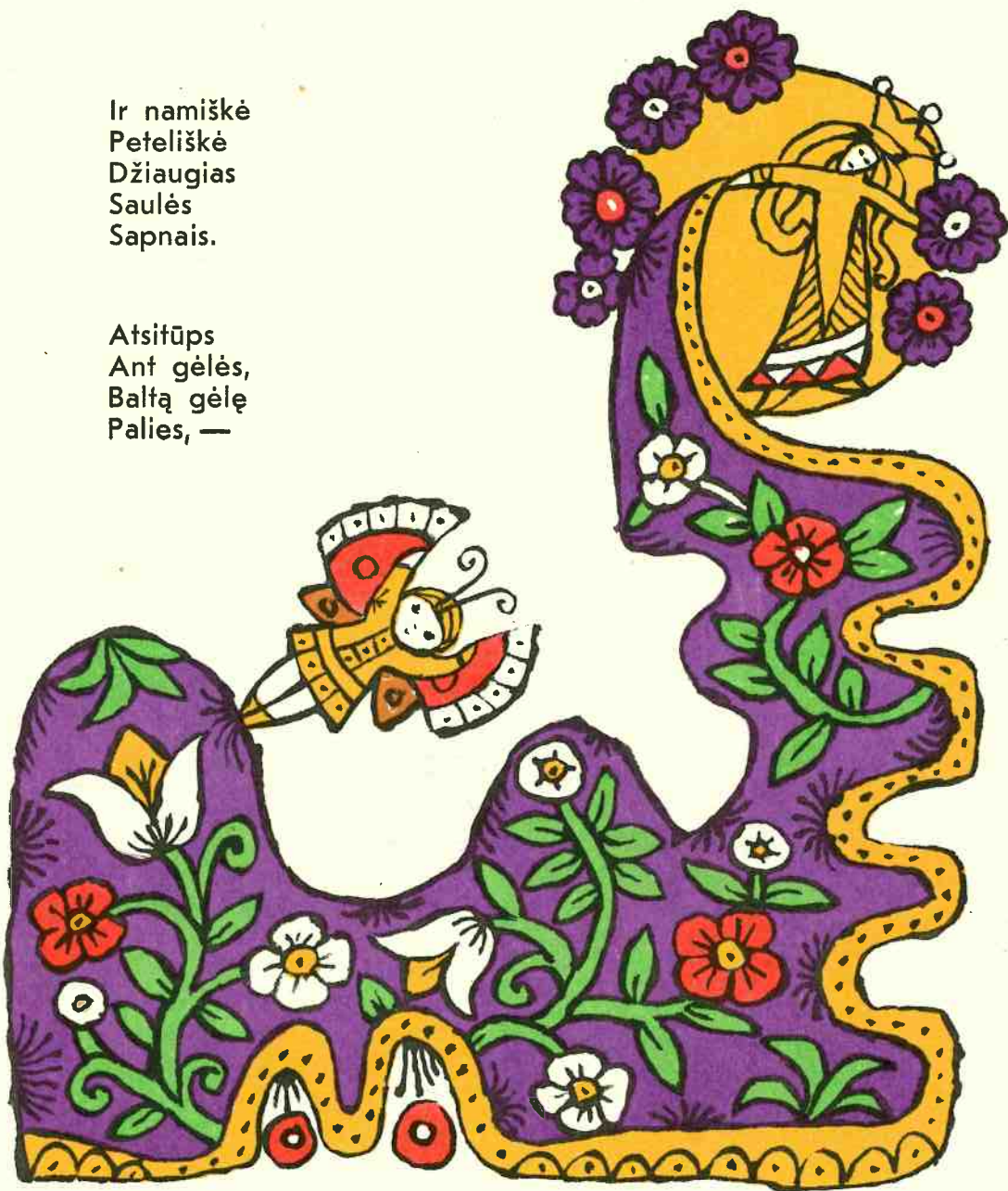
Skinkit
 Rinkit
 Į kraites
 Brukneles,
 Avietes.
 Pavaišinkit
 Uogelę
 Ir Plaštakę
 Su lėle.

Norit volungę
 Išgirsti?
 Ar upelį
 Pasiirstyt?
 Kviečiam
 Upės sidabre
 Pasiirstyt
 Baidare. —

Ir plaštakė
 Mėlynakė
 Plasnoja
 Sparnais.

Ir namiškė
Peteliškė
Džiaugias
Saulės
Sapnais.

Atsitūps
Ant gėlės,
Baltą gėlę
Palies, —

Paragauja
Gardaus
Ramunėlių
Medaus.

Ir, pakėlę
Sparnus,
Nuplasnoja
Toliau
Jos tyliau
Už sapnus,
Už svajonę
Tyliau.

Peteliškė
Ir Plaštakė
Paskui
Vasarą
Sekė.
Skriejo pieva
Gėlėta,
Šoko baltą
Baletą...

Su kelionmaišiais, kuprinėm,
Su dainelėm sutartinėm
Paupiais ir pagiriais,
Ir žaliaisiais pabariais —

Mes keliaujam, iškylaujam,
Stovyklaujam, poilsiaujam
Pušynėly po keru
Prie žaliųjų ežerų.

Lapu-tapu! Pišku-tišku! —
Bėkime arčiau prie miško.
Pamatysim voveraitę,
Rinksim riešutus į kraitę.
Pamėginom riešutauti,
Bet sutikom piktą jautį.
Jautis piktas — bū-bū-bū! —
Ir daugiau jokių kalbų.

— Jei nesnausim, —
Vyrai sako,
— Pasigausime lydekų.
O Plaštakė su lėle
Lydekas iškeps šile. —

Meškerė viena — dar nieko:
Žuviai reikia gero slieko
Ir vąšiuko, ir plūdės, —
Ir žuvis ore spurdės.

Žuvininkai žuvį gaudė.
Ir mergaitės čia nesnaudė:
Atokiau nuo žuvininkų
Jos vaistažolių pririnko.

Žuvininkai net išraudę
Iškilingai neša raudę,
Neša lydį, neša kuoją,
Uodegom net žemę šluoja.

Ir Plaštakė skuta kuoją,
Kepa žuvį ir dainuoja.
O žvejai Plaštakei sako:

— Neprisvilinki lydekų. —

Vartos žuvis ant keptuvės —
Plačiasprandės stambios žuvis.
Bus Plaštakė šeimininkė,
Jeigu kepti ji netingi.

Ko dairaisi, skeltalūpi?
Gal tau mūsų paukščiai rūpi?
Tau šie paukščiai nematyti?
Gal tu nori paskraidyti?

Paskrajosi
Tu lengvu
Lėktuvu —
Sklandytuvu.
Gal nuskrisi
Tu, bičiuli,
Pirmutinis
Į mėnulį.

— Pasakykit man, bičiuliai,
Ar kopūstai ten didžiuliai? —

O Plaštakė moko draugą:

— Kad kopūstai ten neauga.

— Jei neauga, tai neskrisiu,
O po lauką sau lakstysiu, —

Tarė kiškis nešnekus
Ir nukūrė per laukus.

Upeliukas pievoj šnara.
Draugės renka čia herbarą.
Mes čia leidžiame savus
Lėktuvus — sklandytuvus.

— Baik, Plaštake, pasakėlę.
Duok mums levą, savo lėlę.
Pasodinsim ant sparnų,
Paskraidinsim virš kalnų. —

Beť staiga visi nuščiuvo:
Lėkė lėkė ir užkliuvo
Sklandytuvus už krūmokšnio
Duburėlį prie upokšnio.

Mes nubėgom atkabinti.
Kas čia pupsi? Kas čia lindi?
Kas čia pukši? Kas čia ritas,
Adatėlėm apkaišytas?

Mes po krūmu radom ežį.
Palapinėn parsinešę,
Pasodinom po ėgliu,
Pavaišinom pieneliu.

Ir dabar turės Plaštakė
Saugot jį kaip savo akį.

Jai lėlė leva padės —
Obuoliuką pažadės.

Miškas siaudžia,
Miškas gaudžia.
Grybai snaudžia
Ir nejaučia.

Bet staiga išgirsta dainą.
Tai grybautojai ateina!

— Slėptis! — šaukia baravykas —
Miško grybų pulkaunykas.
— Samanėlėm užsiklokit,
Pasislėpkit ir tūnokit... —

Baravykai susigūžę
Išsislapstė po giružę.
Ir po lapais tylūs sėdi
Baravykai kepurėti.

Bet Plaštakė su lėle
Rado grybą po egle.

— Grybas, — džiaugiasi mergaitė, —
Tartum Raudonkepuraitė.

— Mesk ji, — subarė vaikai, —
Kam tą musmirę laikai? —

Ir Plaštakė grybą sviedė,
Net nukrito jo beretė.

— Ei, valio! Koksai laimikis!
Raudonviršis! Raudonikis! —

Jį maža Plaštakė rado.

— O manęs nepasigedo!.. —

Baravykas kelia savo
Galvą, — aišku, užsigavo.
Peteliškė rauna grybą.
Baravykas sunkiai kliba.

Ir pakviečia Plaštakėlę,
O Plaštakė kviečia lėlę.
Trys mergaitės grybą rovė,
Kol ant šono jį pargriovė.

— Kas ten liuoksi?
— Kas ten brazda?
— Laužkim rykštę!
— Čiupkim lazdą!
— Juda kruta
Kadagys.
— Gal ten vilkas
Ar lokys? —

Kol Plaštakė vyrų klausės,
Kyšt iš krūmo ilgos ausys.

— Vėl tu, kiški skeltalūpi!
Tau beržinė košė rūpi!

— Baravykų pilnos kraitės! —
Džiaugėsi abi mergaitės.

— Kepsime kaip ridikus
Tuos sveikus baravykus.

Tos dainelės
Dar ne galas —
Dar įvyko
Karnavalas.
Daug šaunuolių
Ir padaužų
Susirinko
Kurti laužo.

Po pievelę,
Po gėlėtą,
Šoko gulbės
Mums baletą
Su vilku
Prie laužo
Žaidė
Raudonoji
Kepuraitė.

Šoko žiogas
Degutuosas,
Šoko Katinas
Batuotas —
Su pentiniais,
Su kardu

Ir su dideliu
Kuodu.

Šoko gandras
Su varle
Ir rainakis
Su pele.
Šoko lapė
Su gaidžiu,
Šoko žvejas
Su lydžiu.

Uodas juodą
Puodą kaitė.
Polką šoko
Voveraitė.
Ir ginkluotas
Kaip kariškis
Atšokavo
Kiškis piškis.

Nusitaikė
Ir iššovė
Ir medžiotoją
Pargriovė.

Ežio pypkę
Įsikando, —
Visas dūmuose
Paskendo.

Jei paslydo
 Kam kojytė,
 Gogelmogeliu
 Išgydė
 Geras
 Daktaras
 Aiskauda,
 Ir ligonis
 Neberauda.

Dirigavo
 Dirigentas,
 O kuprelis
 Muzikantas
 Pakaitom
 Su žiogeliu
 Grojo klevo
 Smuikeliu.

Laužas degė.
 O Plaštakė
 Mėlynakė
 Žvaigždė sekė.
 Ir parodė
 Pirštuku
 Į mėnulį
 Tarp šakų.

Susibūrėm
 Po medžiu.
 Iš mėnulio,
 Iš žvaigždžių

Mums pamojo
 Geltonplaukė
 Vasarėlė —
 Mūsų draugė:

— Vainikus
 Žalius
 Nupynus,
 Iškeliauju
 Į žvaigždynus.
 Palieku jums
 Dovanų,
 Išbučiuoju
 Ir einu... —

Visas pulkas
 Mažamečių
 Vasarėlei
 Tarė: „Ačiū!“
 Ir Plaštakė
 Su lėle
 Pamosavo
 Skarele.

Iškeliauja
 Vasarėlė
 Takeliu
 Per baltą smėlį.
 Ir išsiveda
 Paukščius
 Ir saulutės
 Zuikučius.

Čia ir baigias
Karnavalas.
Bet tuo tarpu
Dar ne galas.
Dar Plaštakė
Mėlynakė
Savo žodžio
Nepasakė.

Miškas ošė.
Laužas degė.
Išskleidė sparnus
Plaštakė.
Šoko valsą
Su lėle.
Šventę baigė
Dainelė:

— Sutikom vasarėlę
Žaliajame šile.
Ir vasara paklausė,
Kur skubam vorele.

Sveikute, vasarėle
 Su aukso kasele!
 Pažaiskim valandėlę
 Tra-lia, tra-lia, tra-lia.

Sesele vasarėle!
 Gera tava globa.
 Mus pasitinka tavo
 Žalia žalia troba.

Į žaliąją trobelę
 Įžengiam žąsele.
 Pasiauskim, vasarėle,
 Tra-lia, tra-lia, tra-lia.

Žalioj trobelėj grybai
 Mums kepures nukels.
 Raudoni obuoliukai
 Pakvies mus prie obels.

Pasaldinsim kelionę
 Raudona uogele.
 Pašokim, vasarėle,
 Tra-lia, tra-lia, tra-lia. —

Žalia miškų trobelė,
 Tarytum užkeikta,
 Žalias duris uždarė, —
 Ir pasaka baigta.

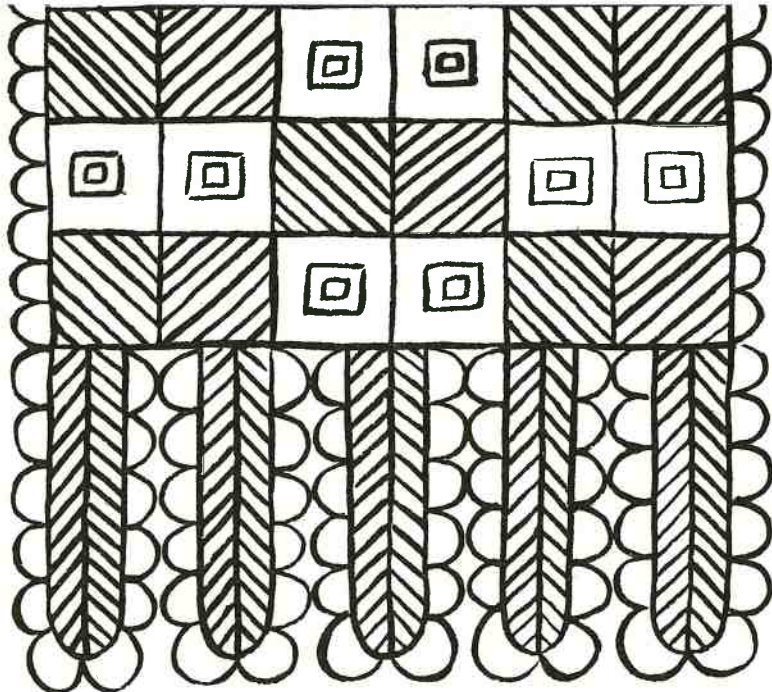
Ir gęsta mūsų laužas.
 Plaštakė su lėle
 Pašoko, padainavo,
 Dabar — tra-lia, tra-lia —

Sugrįžtame į savo
 Mokyklą žąsele.

Tra-lia!

KUO BŪTI?

Svarstė, mąstė mūsų klasė:
Svarstė Nastė, Algis, Stasė,
Andrius, Petras ir Sigutė, —
Kuo užaugę nori būti.

— Nors esu dar nedidutė, —
Nutarė maža Sigutė.
— Traktoriste noriu būti.

— Traktoristė — ne juokail! —
Pritaria visi vaikai.

— Aš vairuoju juodą žirgą.
Vagos verčiasi ir mirga.
Šen į talką man, draugai,
Sužaliuos gimti laukai.

— Kaimui reikia, pripažįstu, —
Sako Petras, — traktoristų.
Reikia kalvių darbininkų,
Sumanių, darbščių, nagingų.

Aš užaugęs kalviu būsiu,
Liepsną kalvėje įpūsiu!
Tiku-taku! Tiku-taku!
Aš nukalsiu daug noragų. —

Mūsų klasėje už Stasį
Tu stipresnio nesurasi.
Klausia Petras ir Sigutė:

— Na, o tu kuo nori būti?

— Mano tėtis įžymus.
Tėtis mūrija namus.
Aš jam atnešu kastuvą,
Piūklą, kirvį ir drėbtuvą,
Molio plytą, medžio lentą,
Minkau molį ir cementą.
Ir statysiu aš namus.
Man šis darbas įdomus. —

Vytautėlis — sakalėlis!

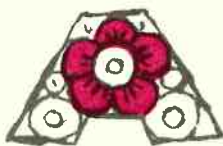
— Man, — atsako jis, — nei smėlis,
Man nei molis, nei vanduo
Nepatinka. O, be to,
Man pasakė daktarai,
Kad matau labai gerai,
Kad turiu gerus plaučius,
Kad pralenkčiau net paukščius.
Būsiu aš drąsus lakūnas.
Lėksiu trankiai kaip perkūnas.
Lėktuvu po visą kraštą
Aš vežiosiu žmones, paštą.
Viršum pievų ir miškų
Vešiu tūkstantį laiškų,
Šimtą laikraščių ir krūvą
Siuntinių. Renkuos lėktuvą!

— Pagalvosiu dar truputį, —
Tarė Stasė, — kuo man būti. —

Ir Staselė susimąstė,
Kokį darbą susirasti.

— Vytautas norėtų skristi.
Bus Sigutė traktoristė.
Gal man būti lakūne,
Pagalvojau šiandien. Ne.
Kiek berniukų — strakaliukų,
O mergaičių — kaip stirnaičių! —
Pagalvojus Stasė tęsia:

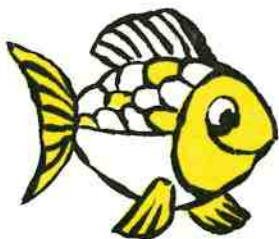
— Įeinu į savo klasę:
Na, berniukai strakaliukai,
Nudrožti visų pieštukai?
Na, mergaitės, na, stirnaitės,
Ar jums žinomos tos raidės?

Dukart du — tai keturi.
Ko pro langą tu žiūri?
Triskart trys — tai devyni.
Kam tu suolą klabeni?
Šen, pleputi, prie lentos,
Imki gabalą kreidos,
Parašykime diktantą
Apie žiogą muzikantą. —

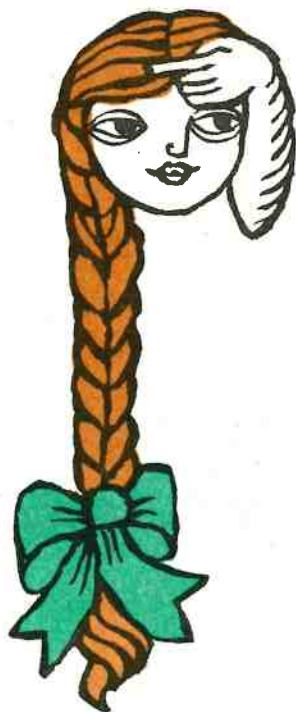
Mažą Andrių traukia upė.
Jis per vasarą joj tupi.
Ir nebijo jis prigerti.
Moka plaukti, moka nerti.
Įdomu vaikams, na, ką
Mano Andrius Lydeka.

— Negaliu, draugai, pakęsti
To kas bijosi nuskęsti.
Vandeny padus sušlapęs,
Už mamos sijono slepias.
Nebijokim nerti, plaukti.
Turim drąsūs, žvalūs augti.
Laivas, kelio nesiklausęs,
Plaukia per marias giliausias.
Plaukčiau, plaukčiau jo keliais,
Tik kol kas mama neleis.
Palūkėsiu, kol užaugsiu,
O tada laivu išplauksiu.
Palydės mane žuvėdros,
Pasitiks siaubingos vėtros. —

O kodėl Rimutis tyli?
Jis labiausiai, rodos, myli
Pievą, lauką ir rugius,
Gaudo žiogus ir drugius.
Žino jis, kaip kas vadinas,
Kur kas auga, kuo maitinas,
Kokie paukščiai girioj tupia,
Kokie skraido palei upę.
Jis nebijo net varlės, —
Pasigaus, ranka palies.

Rimas turi gausų, gerą
Savo surinktą herbarą.
Renka žiedus ir lapus.
Įdomu — kuo Rimas bus?

— Noriu vaistininku būti.
Ir ruošiuosi po truputį:
Jau vaistams renku žoles,
Liepžiedžius, laukų gėles.
Akinius aš užsidėjęs,
Būsiu vaistinės vedėjas.
Ir apginsiu nuo ligų
Daug senelių ir vaikų.

— Viens du trys!
Viens du trys! —

Žengia Paulius kaip karys.
Jis drausmingas. Jis tvarkingas.
Jis — mokyklos karininkas.

— Maño tėčiui, — Paulius sako, —
Nemažai kovoti teko.
Grįžo tėtis iš žeminės
Su medaliais ant krūtinės.
Štai, žiūrėkite, patranką,
Šautuvą, medinį tanką
Ir kulkosvaidį turiu —
Būsiu armijos kariu. —

Švilpia, švilpauja Sauliukas
Tarsi traukinio švilpukas.
Pūkščia mažas mokinys
Kaip didžiausias traukinys.

— Aš svajoju jau seniai:
Kai užaugsiu, būtinai
Būsiu aš mašinistu —
Čiuku-čiuku! tū-tū-tū!
Atvažiuoju į peroną.
Prašom lipti į vagoną
Su kuprinėm, dideliais
Lagaminais, ryšuliais.
Kraukit paštą ir bagažą —
Traukinys nemaža veža.
Tū-tū-tū! Ir aš greituoju
Savo traukiniu važiuoju.
Čiuku-čiuku! — traukinys,
Jo nė kiškis nepavys. —

Šypsos Algirdo veidukas
Apskritas — kaip penketukas.
Moka dailiai jis rašyti.
Moka piešti ir braižyti.
Moka dauginti, sudėti.
Jis be knygų nepasėdi.
— Aš, — jis sako, — daug braižysiu
Ir skaičiuosiu, ir rašysiu,
Kad išaugtų ir iškiltų
Daug namų, dirbtuvių, tiltų. —

Jie ilgai ilgai šnekėjo,
Kol mėnulis patekėjo.

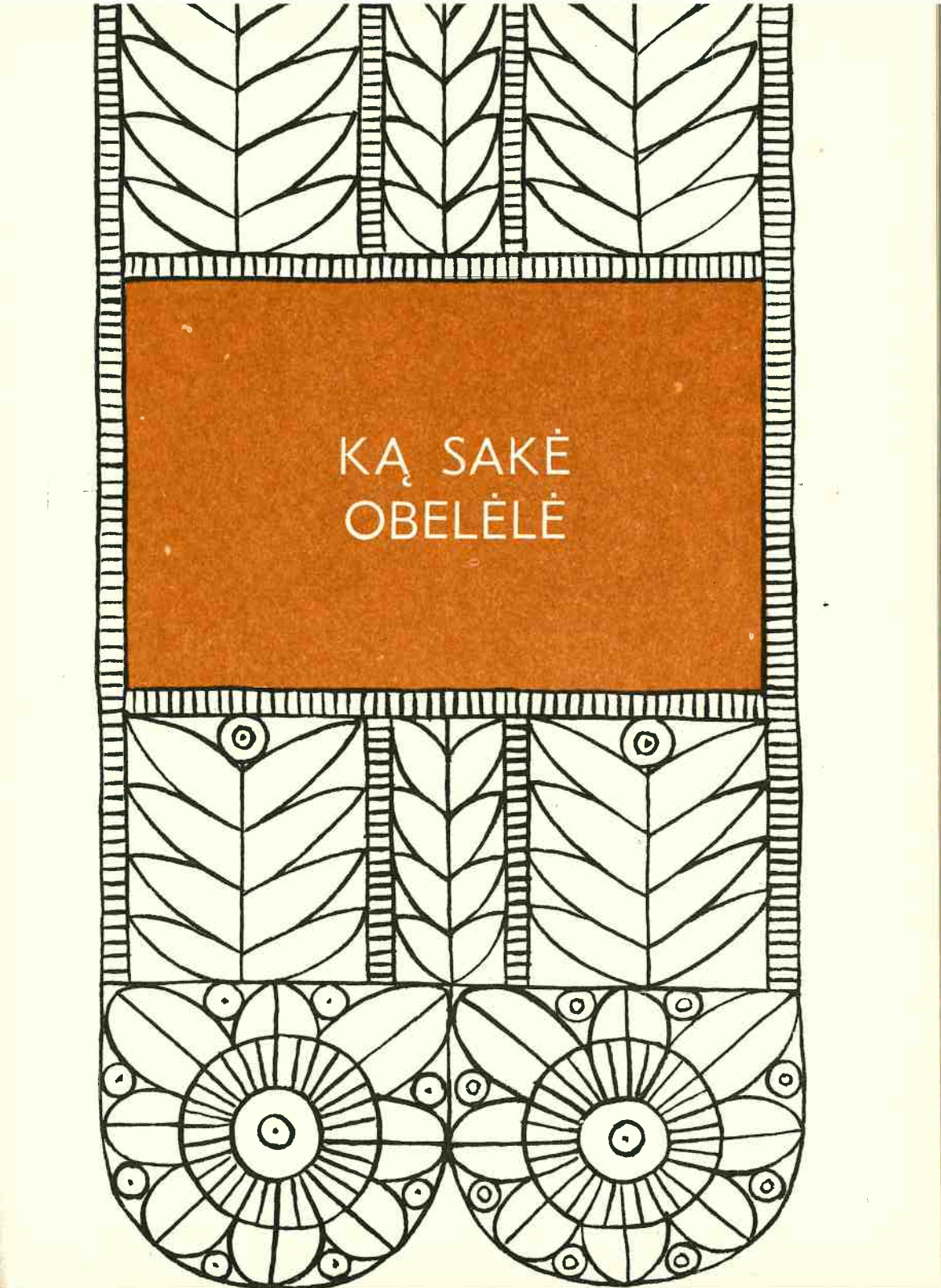
Jis, vaikus pamatęs, juokės
Ir šypsojos — kaip Pinokis.

— Aš, — pasakė jo užgautas
Matas, — būsiu kosmonautas.
Šaus į dangų raketa
Griaudėdama — kaip teta.
Aš erdvėlaiviu nuskriesiu,
Ant mėnulio atsisėsiu
Ir smuiku sonatą grosiu,
Ir ramybės jam neduosiu,
Ir pakviesiu į svečius
Šios planetos vaikučius.
Tu, Pinoki, nesijuoki —
Grosiu aš, tu šoksi šokį... —

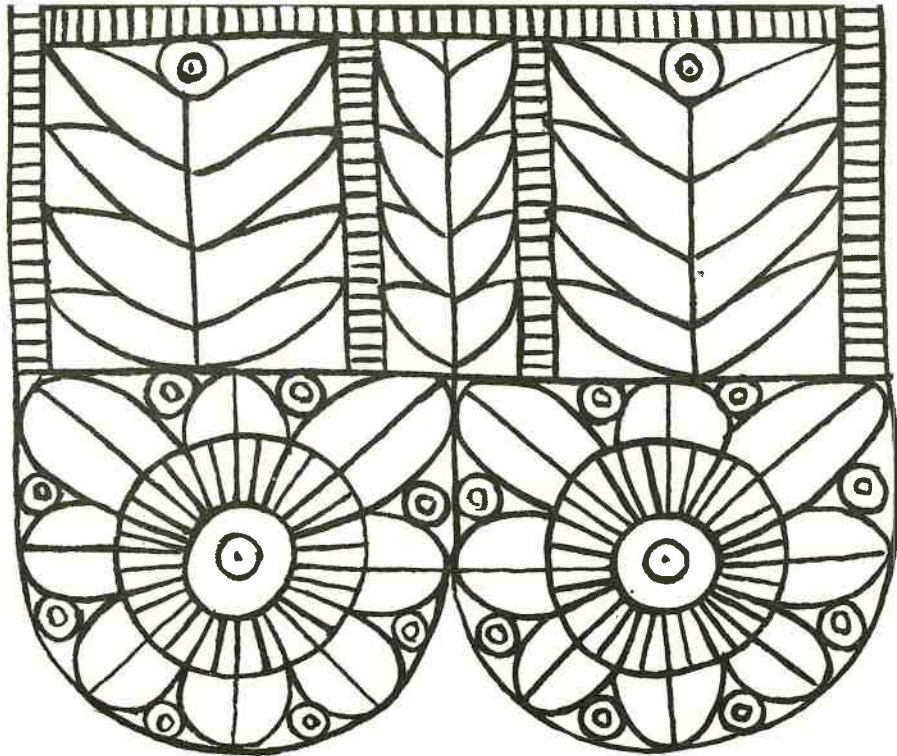
Bet mėnuliui nepatiko
Mato žodžiai: jis supyko,
Matui nugarą atsuko
Ir pašmakšt už debesiuko.

— Laikas gulti! — Sapnas tarė
Ir jų posėdį uždarė.

Pagalvok ir tu, vaikuti,
Kuo užaugęs nori būti?

KA SAKĖ
OBELELĖ

Prie mokyklos namo žydi
Sidabrinė obelis...
Buvo ji visai mažytė
Prieš metus dar,
Prieš kelis...

Buvome ir mes mažyčiai
Pirmaklasiai mokiniai,
Kai sodinome ją ščia,
Kai čia triūsėm lyg geniai.

Obelaitė augo, augo.
Augome kartu su ja.
Dirbom, mokėmės ir daug ko
Čia išmokom. Bet, deja...

Susirinkome iš ryto —
Paskelbti egzaminai.
Obelis baltai pražydo
Ir linguoja mums liūdnei:

— Ačiū jums, bičiuliai brangūs,
Iš visos obels širdies.
Jūsų geros, darbščios rankos
Jums gyvenime padės.

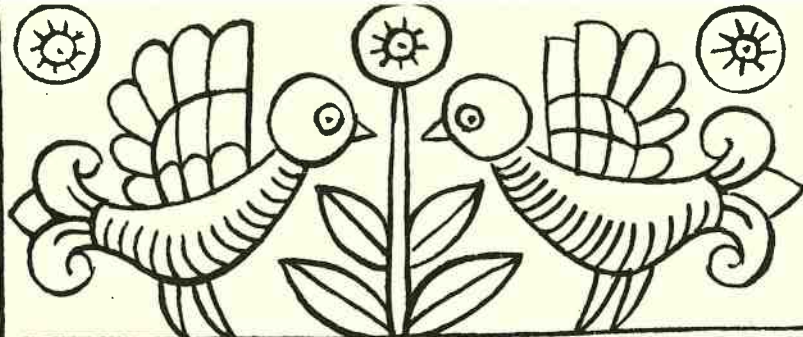
Greit paliksit savo klasę,
Penketukais nešini.
O mane, kaip savo sesę,
Paglobos čia mažesni.

Jie susės į jūsų suolus,
Pasakosiu jiems dažnai,
Kokie buvote jūs uolūs,
Kokie darbštūs mokiniai.

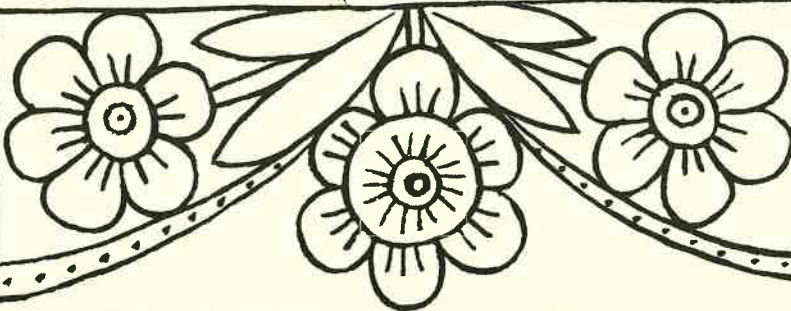
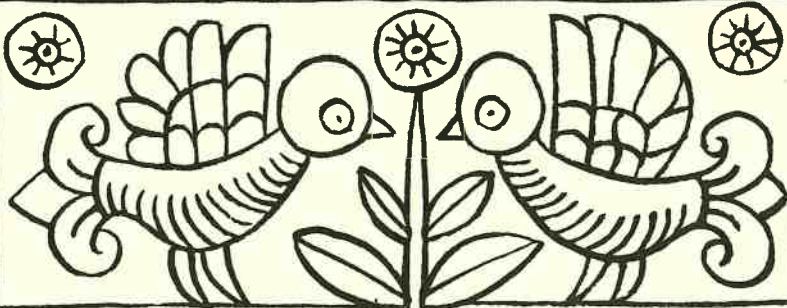
Buvot stropūs pirmaklasiai,
Kai skaičiavot lig penkių.
O dabar — keliaukit drąsiai!
Laimės jums visiems linkiu!..

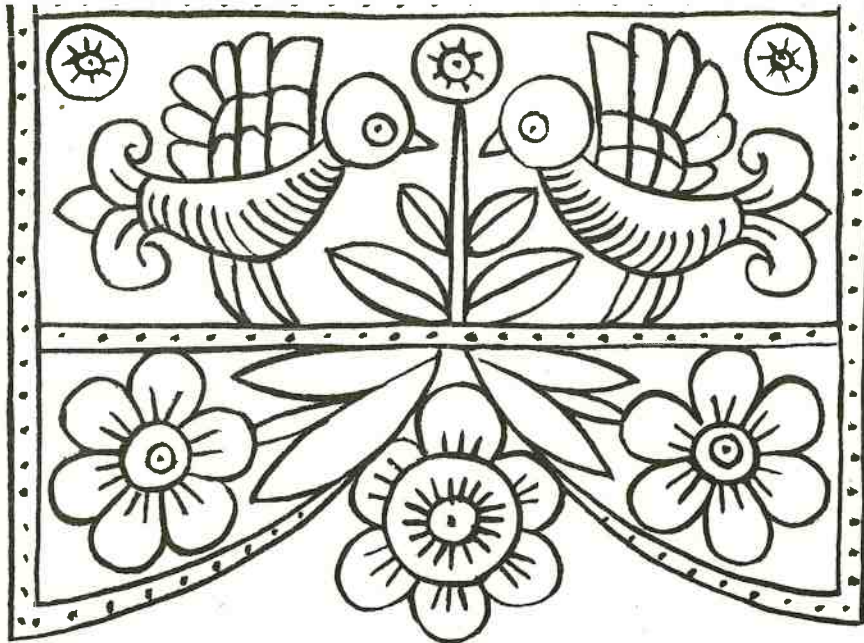
— Obelėlė baltažiede,
Tu čia didelė užauk!
Daug vaikų teks palydėti
Tau į ateitį,
Vai, daug... —

Sidabrinė obelėlė
Juos išleido pro vartus.
Baltą ranką jiems pakėlė
Ir pamojo tris kartus...

KODĒL
EGLĒ
IŠSKRIDO

Augo eglė — į kelią
 Žvelgė iš kadagyno.
 Motinėle dukrelę
 Jos vardu pavadino...

Iš žvaigždės mėlynakė
 Atkeliavo į žemę...
 Bet žvaigždė nepasakė,
 Ką likimas jai lemia...

Motinėle ant rankų
 Žemės dukterį kelia.
 O dukrelė už lango
 Seka savo žvaigždele...

Prie širdies ją prispaudžia —
 Nori žemėn nukelti...
 Seka pasaką graudžią
 Apie Eglę ir Žaltį...

Žilvinėlis Eglelę
 Nuo pasaulio atskyrė...
 Eglė guodžia šią žalią,
 Žalią verkiančią girią...

Eglė turi atkaklią
 Širdį — viską pakėlė...
 Auk užauk, mano Egle...
 Auk, žvaigždžių kūdikėli...

Seka pasaką šviesią,
Kaseles jai supynus...
O Eglelė vis tiesia
Rankeles į žvaigždynus.

— Ko dairaisi į aukštį, —
Klausia Algis, — Eglute?
Neša pasakų paukštė
Ant sparnelių saulutę...

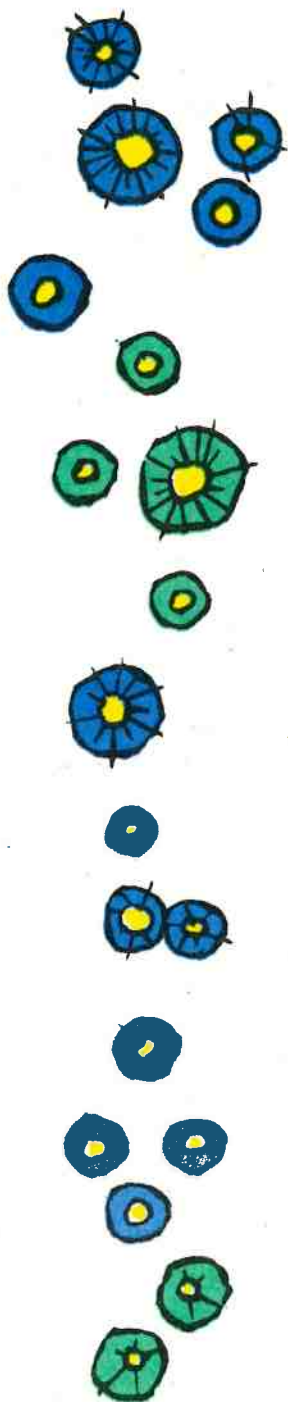
— Jei ta paukštė man duotų
Sparnelius paskraidyti,
Aš galėčiau, atrodo,
Pačią saulę pavyti... —

Ji rankelę vėl kelia —
Nori paukštę pagauti.
Plaiksto vėjas kasele —
Vėjas nori draugauti...

— Tavo baltos rankelės.
Tu silpnutė mergaitė.
Per sunkus paukštės kelias —
Juo mergaitės neskraidė... —

Nusijuokia berniukas —
Jos širdelė vos plaka...
Ir pastoja jai rūkas
Paukščių Mėlyną Taką...

Pievos pakeitė rūbą,
Ir dangus išsiblaivė...
Kur išraudusi skuba
Paukščių Tako keleivė?..

Sklandytuvas kaip paukštė
Tupi Algiui ant rankų.
Jį paleidžia į aukštį —
Į pavasario dangų...

Sklandytuvas padange
Sklendžia, lėtina greitį.
Į namus vėl paržengia
Nusiminus mergaitė...

Ir iškrinta prie vartų
Iš akių jai žvaigždutės...
O, kaip nustabiai nardo
Saulėj žvitrios kregždutės...

O, jūs paukščiai sparnuoti!
O, jūs paukščiai plieniniai!
Kaip norėčiau skrajoti
Paukščių Tako mėlynėj!..

Eina pievom Eglutė.
Eina Algis greta.
Išdidžiai jos galvutė
Į paukščius pakelta...

Eglė jaučia — užauga
 Jai galingi sparnai.
 Ji pralenks savo draugą
 Būtinai, būtinai...

Eglės akys žaigždėtos.
 Nerami

jos
 širdis.

Neberanda

sau

vietos —

Ji pakils ir skraidys...

Ir, padange praskridus,
 Iš melsvos aukštumos
 Žemėj Algį išvydus,
 Rankele jam pamos...

— Kur tu bėgi, Eglele?

— Pasiimti

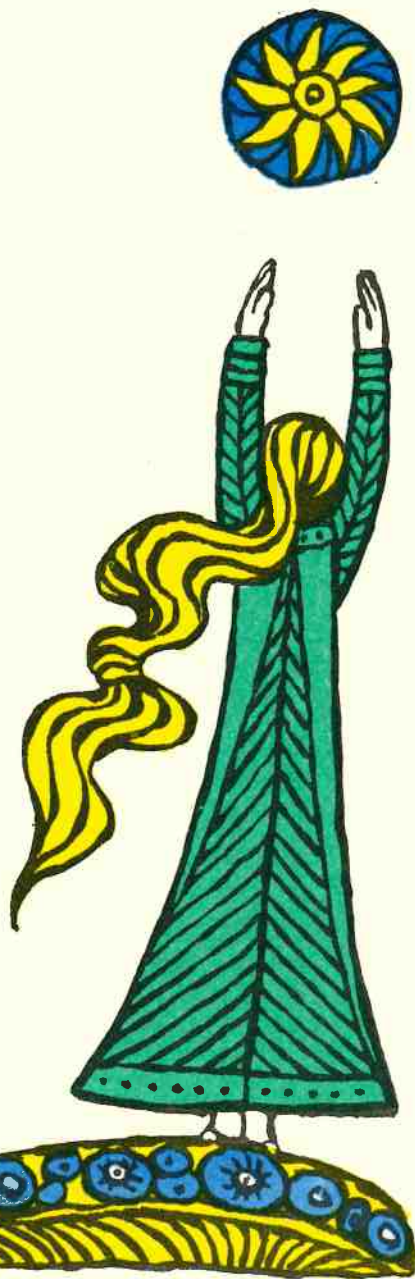
sparnų:

Aš į

didelį

kelią

Išeinu... išeinu...

Man šios žemės per maža...
 Jau seniai, oi, seniai
 Mane kelia ir neša
 Saulės paukštės sparnai. —

Eglė eina su vyrais —
 Žengia drąsiai į koją...
 Ir lakūnas patyręs
 Jai sparnus dovanoja...

Sklandytuvus jau laukia —
 Eglė ruošiasi skristi...
 Ją į kosmosą šaukia
 Jos sparnuota jaunystė...

Sėdi Eglė prie vairo.
 (Kaip to vairo ji siekė!)
 Ir įsmeigia apdairų
 Žalią žvilgsnį į priekį...

Ir lengvi debesėliai
 Plaukia irias pro šalį;
 — Per aukštai pasikėlei. —
 Ją įspėja žvaigždėlė...

Dar per trapūs sparneliai,
 Dar ranka nepatyrus.
 Reikia augti dar žaliai
 Eglei — peraugti vyrus...

Ei baltieji balandžiai!
 Ar sparnų nepavydit?
 Štai padangėmis sklendžia
 Eglė pirmąjį skrydį!..

Aerouostas... Atrodo —
 Dreba žemė ir oras...
 Gaudžia užia sparnuoto
 Plieno paukščio motoras...

Žengia daktaras tiesiai
 Prie žvaigždėto lėktuvo.
 Mandagiai stiuardesei
 Nusilenkęs... įkliuvo.

Kas gi čia?
 Ką jis mato?
 Eglė? Eglė —
 Pilotė?...
 Eglė juokias:

— Na ką tu!..
Nepradėk man
Tik ploti...

— Operaciją staigią, —
Jis parausta iš gėdos, —
Padaryt kaime reikia...
Ar neturite vietos?..

— Rasim. Rasime, Algi! —
Ir į vidų laipina. —
Paskraidinti? Kodėl gi —
Prašom čia — į kabiną...

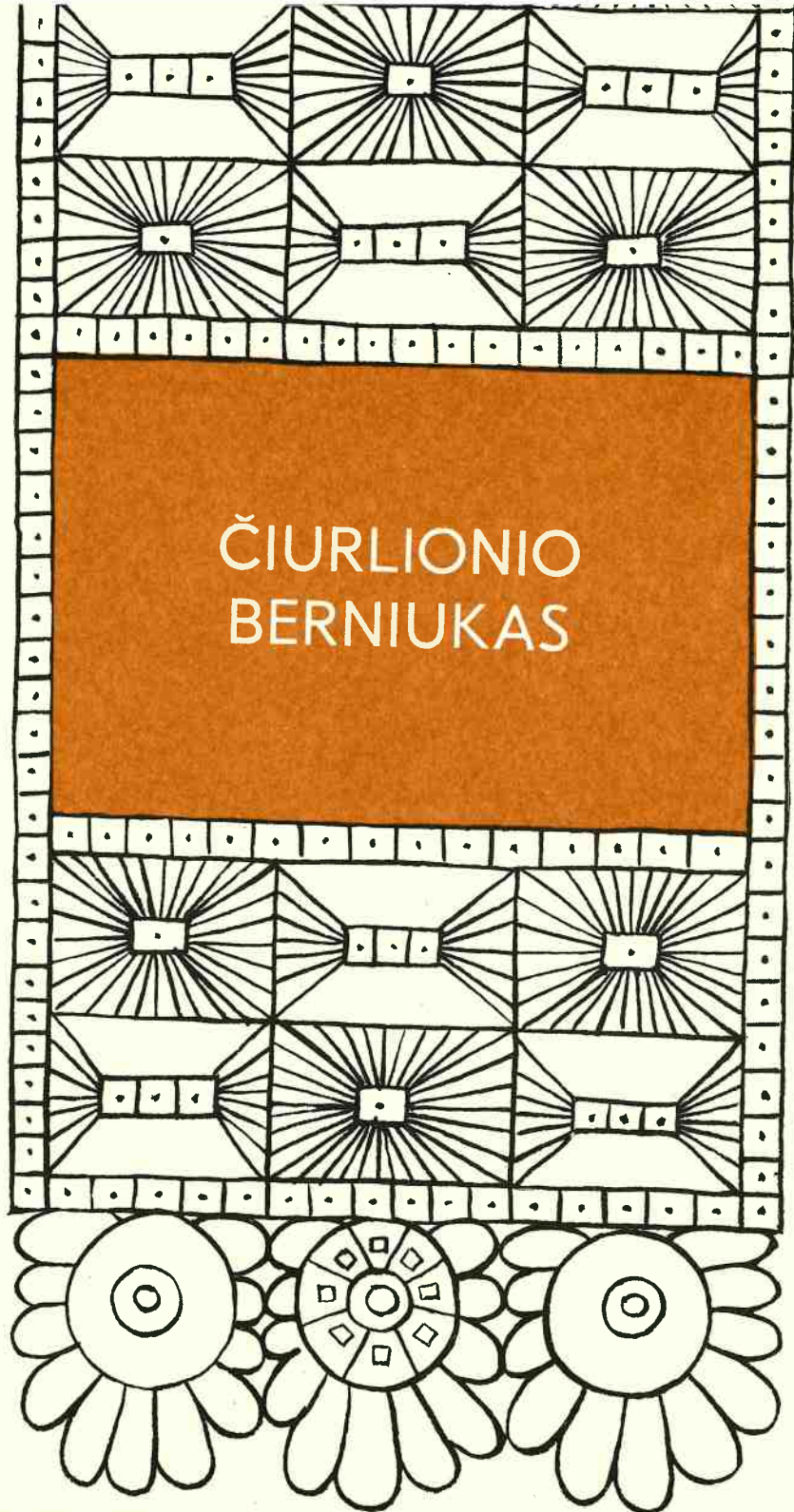
Ir sparnus atitiesia
Jos žvaigždėta jaunystė,
Pasiruošusi tiesiai
Į galaktikas skristi.

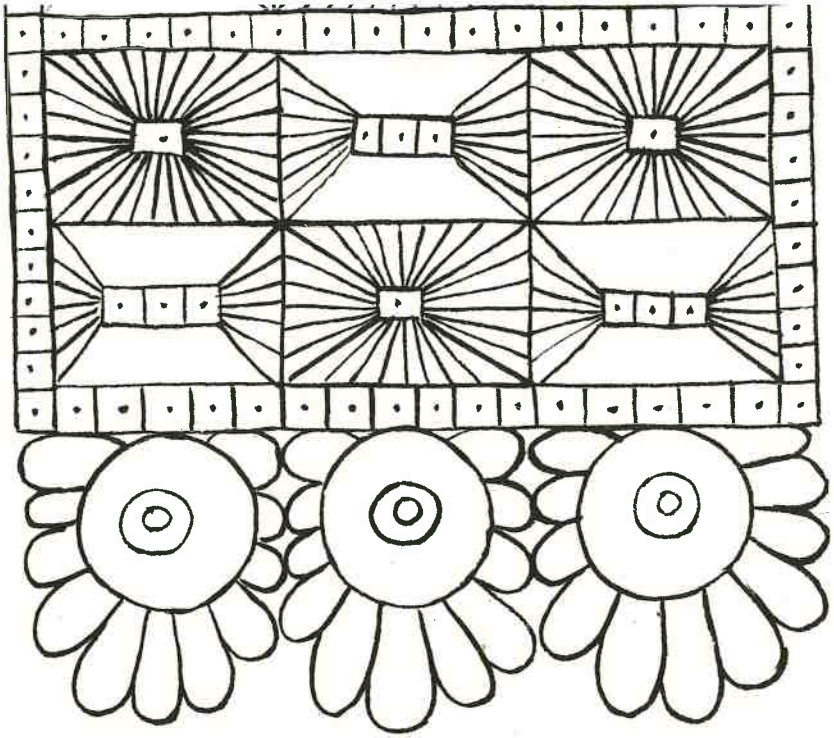
O jūs, bokštai bokšteliai!
Jūs žemai pasiliekat...
Eglė saulėto kelio
Nepames niekad, niekad...

Iš visatos žvaigždyno
Į šią žemę atėjus,
Ji sparnus užaugino,
Drąsiai pralenkė vėjus...

Eglė skrido išskrido
Į šį mėlyną kelią
Ir padangėj išvydo
Savo laimės žvaigždėlę.

Vėjas švilpė pro šalį,
O žvaigždėlė pamojo...
Ir sparnuota mergelė
Po žvaigždynus lakiojo...

— Dabar, — pasakė pranešėja, —
Išgirsim Grygą. —

Tuo metu
Į sceną du vaikai išėjo.
Berniukas stojo prie natų.
Mergaitė sėdo prie rojalio.
Ir salė laukė jų dainos.

Iš smuiko padvelkė vėjelio
Graudus atodūsis kalnuos,
O iš juodai baltų klavišų —
Juodai balta kalnų pūga.
Rojalis verkdamas pamišo,
Ir daužės salėje fuga.

Ištryško versmės iš rojalio
Lyg iš fiordo akmenų.
Riaumojo žvėriškai upelio
Kriokliai, nukritę nuo kalnų.
Ir sklido dūsavimai kraupūs
Iš smuiko kruvinos širdies...
Ir salė laukė susikaupus,
Kada šypsotis jis pradės...

Ir jeigu būtų kas pasekęs,
Pamatęs būtų, kaip tenai
Į sceną žvelgė vyro akys
Labai liūdnai... labai liūdnai...

Kada vaikai, pabaigę groti,
 Katučių gavę su kaupu,
 Linksmi už scenos pasirodė,
 Jis pasitiko juos abu.
 Padėjo vieną savo ranką
 Kalnų berniukui ant pečių:

— O aš tave pro savo langą
 Dažnai smuikuojantį girdžiu.
 Rytoj, kai pamokas paruoši,
 Jei nieko, aišku, nedarai,
 Gal pas mane tu atidroši?

— Ar su smuiku?

— Gal be... Gerai?.. —

Į langą žvaigždės jau sužiuro...
 Nejaugi neateis? Nejau?
 Staiga trepsėjimas prie durų.
 Jis atidarė...

— Atėjau...

Kaip vakar... po koncerto... liepėt...
 Gal būt, pataikiau... ne laiku?.. —

Jis vaiką paėmė į glėbį:

— Tai atėjai, sakai? Puiku!..
 Ar nejauti kam šiandien patį
 Pasikviečiau? Na, kaip manai?.. —

Paglostė jis berniuko petį,
 Žiūrėdamas labai liūdnai,
 Priėjo, spintą atidarė,
 Kažką ištraukė, dar liūdniau,
 Žodžius nukąsdamas, jam tarė:
 — Matai? Patinka? Imk, sūnau... —

Jis laikė smuiką: rudą, seną...

— Šis smuikas — mano praeitis:
 Jame lig šiol tebegyvena
 Tėvelio siela — jo širdis...
 Tu klausi, kaip jis atsirado?
 Jį tėvas dirbo daug dienų.
 Ir aš, sulaukęs tavo metų,
 Gavau šį smuiką dovanų...

— Ir jūs juo grojot?
 Grojot, dėde?

— Kai ką jau grojau iš gaidų.
 Tada svajojau pagarsėti
 Ir tapti muziku — kaip tu...

— Dar nepamiršot, dėde, groti?

— Jau pamiršau...
 Be to — ranka... —

Jis ranką sužeistą parodė...

— Pagrosi, vyturiuk, man? Ką?.. —

Mažiulis smuikininkas stygą
Užgavo vaiko širdimi.
Ką grojo jis? Gal būf,
Vėl Grygą...

... Naktis tyli.
Naktis rami...

Ir vyras glaudėsi prie lango.
Ir vyras pažvelgė kažkaip
Labai liūdnai į aukštą dangų...

... O žvaigždės lyg
Natų taškai...

... Štai tokią naktį skyrė taką
Į priešo apkasus žvalgai...
Paskui nuėjo į ataką
Ir kovėsi labai ilgai.
Tą vakarą, grėsmingai tykų,
Prisiminė kovos lauke
Jis smuiką, kur nelaimėj liko,
Kurio nepamė drauge...
Jis narsiai grūmės ligi ryto,
Kol petį pervėrė kulka...
Tą naktį jo ranka nuvyto
Kaip medžio nukirsta šaka...

Kalnų berniukas baigė groti.
 Nuskrido aidas — kaip kregždė.
 Ant kario skruosto pasirodė
 Sidabro lašas — kaip žvaigždė...
 Nesinorėjo dar tikėti
 Po šios melodijos giedros,
 Kad sužeistas pražilęs dėdė
 Smuiku jau niekad nebegros...

Ranka nuvyto... Smuikas liko,
 Ištvėręs daug sunkių dienų...

— Kaip mano smuikas tau patiko?
 Patiko? Imk jį dovanų... —

... Kada saulėlydy berniukas
 Priglaudžia smuką prie peties,
 Ištrykšta skausmo upeliukas
 Iš smuiko kruvinos širdies...
 Ištrykšta ašarų šaltiniai,
 Išvirsta ašarų kriokliai.
 Išjoja žvengdami laukiniai
 Audrų ir viesulų arkliai.

Iššauna juodas karo griausmas,
 Ir paberia kulkas lietus.
 Išplaukia visas smuiko jausmas,
 Slypėjęs kelerius metus.

Šis smuikas turi jautrią širdį,
 Nes sunkūs buvo jo keliai.

Aprauda smuikas kario mirtį,
Gyventi šaukia pakiliai...

O saulė įlekia pro langą
Ir apsikeičia su smuiku.
Jis saulę paima į ranką,
Lyg smuką perbraukia stryku.
Ir saulėtos jo smuko stygos —
Čiurlionio saulių spinduliai.
Jie tokie tiesūs, tokie lygūs
Ir tokie aiškūs — kaip keliai.

Ir virpa stygų spinduliukas.
Ir groja pasaką paties
Čiurlionio nupieštas berniukas,
Priglaudęs saulę prie peties...

T U R I N Y S

Zuikis puikis	7
Eina saulė per pasaulį	15
Kaštantas muzikantas	31
Apie roputę, apie senelį, apie pypkutę ir smilę pelę	47
Dvejetuką gavau	55
Plaštakė mėlynakė	61
Kuo būti?	91
Ką sakė obelėlė	101
Kodėl Eglė išskrido	105
Čiurlionio berniukas	115

JAUNESNIAM MOKYKLINIAM AMŽIUI

Эдуардас Межелайтис

Я ДВОЙКУ ПОЛУЧИЛ

На литовском языке

Redaktorė A. Mickienė

Techn. redaktorius V. Zdancevičius

Korektorė P. Samardokienė

Pasirašyta spaudai 1971.11.1. Leidinio Nr. 6514.

Tiražas 40 000 egz. Popierius 70×90¹/₁₆ — 4 pop. l. —

9,36 sp. l.; 8 leid. l. Spaudė K. Poželos sp. Kaune,

Gedimino 10. Užsak. Nr. 1931.

Kaina 84 kp

7—6—2

105-71 V

V. L2

MI 99

